

Στις άλλες σελίδες:

- ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ
- ΕΡΥΘΡΑΙΑ
- ΔΩΡΟΣ ΛΟΪΖΟΥ
- ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ
- ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΒΗΜΑ

με την επίσκεψη Νίμιτς

ΠΟΡΕΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗΣ

στα πλοκάμια της αμερικανικής διπλωματίας

Ένας ακόμα Βορειοαμερικάνος «μεσολαβητής» (δεν έχουν σημασία τα ονόματα) πέρασε από την Κύπρο με το επιτελείο του αυτή τη βδομάδα.

Έτσι, το Κυπριακό πρόβλημα μπήκε και πάλι στο επίκεντρο νέων διαβουλεύσεων με πρωτοβουλία της Βορειοαμερικανικής διπλωματίας.

Το γεγονός αυτό, δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά μια φυσική εξέλιξη στην οποία οδήγησε τα πράγματα στην Κύπρο η αδράνεια που χαρακτηρίζει την επίσημη πολιτική της Κυβέρνησης στην πράξη στον τομέα της κατάλληλης προετοιμασίας και της ανάληψης σοβαρών πρωτοβουλιών για την κλιμάκωση ενός αγώνα πάνω στη σωστή του βάση.

τικότητα, προσφέρουν από μόνα τους τις ευκαιρίες που ζητά να εκμεταλλευτεί η επίσημη Βορειοαμερικανική πολιτική, για να μας σπρώξει σ' ένα επόμενο βήμα υποχώρησης και να μας στριμώξει ακόμα πιο κοντά στις λύσεις που επιδιώκει να μας επιβάλει.

Μέσα σ' αυτό ακριβώς το πνεύμα είναι που πρέπει να ειδωθεί η επίσκεψη Νίμιτς, προκειμένου να αποτραπουν από την μια οι κίνδυνοι που περικλείει και να εξουδετερωθούν από την άλλη όλοι εκείνοι οι παράγοντες που ρυμουλκούν συνειδητά με την πολιτική τους το Κυπριακό σε νέα αδιέξοδα από τα οποία η μόνη φυσική διέξοδος που προσφέρεται κάθε φορά, είναι μια νέα υποχώρηση.

Το αποτέλεσμα της μεσολάβησης Κλίφφορντ που έχει μετονομαστεί σε κοινή γραμμή Εθνικού - Υπουργικού δεν πρέπει να επαναληφθεί.

Η ίδια η αντικειμενική πραγματικότητα επιβάλλει σε όλους, όσους γνιόάζονται για το μέλλον τούτου του τόπου να αναμετρήσουν τις ευθύνες τους.

Η πολιτική της αναμονής και της αδράνειας πρόσφερε ήδη σημαντικά πολιτικά και οικονομικά κέρδη στην ολιγαρχία του πλούτου.

Το οικονομικό κατεστημένο τραβά σε λύσεις που τείνουν να το καθιερώσουν σαν άρχουσα τάξη ενός Ελληνοκυπριακού νότου και διεκδικεί ανοιχτά τα πόστα και τις πρωτοβουλίες που να του επιτρέψουν να τραβήξει προς αυτή την κατεύθυνση.

Σαμποτάρει οποιαδήποτε καλοπροαίρετη τάση μέσα στη δεξιά που ζητά να κρατήσει το Κυπριακό πάνω στη σωστή διεθνή-του βάση.

Αισθάνεται ότι μπορεί άνετα να στηρίζει την πολιτική-του πάνω στο γεγονός ότι ορισμένες προοδευτικές δυνάμεις δεν αντιλαμβάνονται ακόμα ότι πρέπει να σταθούν διεκδικητικά μπροστά στην εξουσία.

Και πέρα απ' όλα αυτά, επενδύει με σχετική άνεση πάνω

Όλες οι εξελίξεις αυτής της βδομάδας πείθουν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι η Κύπρος και ο λαός της, τέσσερα χρόνια ύστερα από το πραξικόπημα και την εισβολή, στέκουν εκτεθειμένοι στις πρωτοβουλίες μιας πολιτικής που έχει θέσει σαν ένα από τους κύριους στόχους της, την διάλυση του αδέσμευτου Κυπριακού κράτους και την υπαγωγή της Κύπρου στη σφαίρα της Αμερικανοτοϊκής επιρροής.

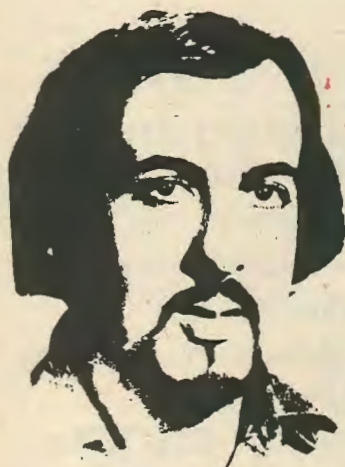
Όλα δε αυτά που συμβαίνουν είναι αποτέλεσμα του ότι η οικονομική ολιγαρχία, που φαινομενικά, (και όπως πιστεύουν πολλοί) βρίσκεται στριμωγμένη στο περιθώριο των πολιτικών εξελίξεων, εξακολουθεί να ασκεί την πιο σημαντική και την πιο

καθοριστική επιρροή μέσα στα διάφορα κέντρα λήψης και προώθησης αποφάσεων.

Αν επομένως σήμερα, εξακολουθούμε να κρατούμε τις πόρτες της Κύπρου ορθάνοιχτες στους αυτόκλητους μεσολαβητές του Κάρτερ, είναι γιατί η ίδια η πολιτική που ακολουθήσαμε μέχρι σήμερα, μας κρατά καθηλωμένους σε θέσεις από τις οποίες είναι εντελώς αδύνατο να ακολουθήσουμε μια οποιαδήποτε άλλη υπαλλακτική πορεία που να εξυπηρετεί τα πραγματικά συμφέροντα της Κύπρου και του λαού της και όχι τα σχέδια που εκπονούν και προωθούν οι εχθροί της υπόθεσης μας.

Τα αντικειμενικά επομένως δεδομένα που χαρακτηρίζουν τη σημερινή Κυπριακή πραγμα-

ΔΩΡΟΣ ΛΟΪΖΟΥ

αφιέρωμα
για τις
εκδηλώσεις
απο
την επέτειο
4 και 5
σελίδα.

ΑΜΥΝΑ

ΚΑΙ

ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ

Όταν το Σ.Κ. ΕΔΕΚ κι η Σ.Ν. ΕΔΕΝ έβαζαν για πρώτη φορά αμέσως μετά το πραξικόπημα και την εισβολή, θέμα αμυντικής θωράκισης και λαϊκής πολιτοφυλακής και έριχναν το σύνθημα «κάθε σπίτι και κάστρο, κάθε πατριώτης και πατριώτισσα και στρατιώτης» πολλοί χλέβασαν και άλλοι λούφαζαν. Κανένα πολιτικό σχήμα τότε, δεν πίστεψε στην αναγκαιότητα της αμυντικής θωράκισης και της συνολικής στράτευσης του λαού στην αμυντική διαδικασία.

Η ΕΔΕΚ και η ΕΔΕΝ για κάμποσο καιρό πάλεψαν πολιτικά μόνοι για να γίνει σήμερα το σύνθημα της αμυντικής θωράκισης καθολικά αποδεχτό - τουλάχιστο θεωρητικά και φραστικά. Για το ζήτημα της λαϊκής πολιτοφυλακής με δημοκρατικό λαϊκό έλεγχο τα πράγματα είναι αρνητικά ακόμα και σε φραστικό - θεωρητικό επίπεδο.

Τις τελευταίες μέρες μερικοί που τότε χλέβαζαν - σηκώνουν την παντιέρα της αμυντικής θωράκισης κατηγορώντας μας κιόλας! σαν συνυπεύθυνους γιατί δεν έχει ληφθεί ακόμα και σχετική απόφαση. (Α. Κωνσταντινίδης - Σημερινή - 3 Σεπτ. 1978) Παράλληλα καταπολεμούν την άπο-

ψη για λαϊκή πολιτοφυλακή προσπαθώντας να στηριχθούν πάνω σε ξένα δεκανίκια - δηλ. απόψεις ξένων στρατιωτικών συγγραφέων που αναφέρονται σε χώρες που δεν έχουν καμία ομοιότητα με την Κύπρο ούτε από στρατηγική, ούτε από τακτική ούτε από γεωγραφική, αλλά ούτε από κοινωνικοοικονομική άποψη.

Ο Κωνσταντινίδης προσπαθώντας να στηρίξει την θεωρία του ενάντια στη λαϊκή πολιτοφυλακή δεν διστάζει να διαστρεβλώσει πραγματικότητες και να δημιουργήσει ανύπαρχτες αντιθέσεις. Για παράδειγμα ενώ η ΕΔΕΚ ουδέποτε αρνήθηκε την

μετα την επιχείρηση των σαντινιστών.

ΛΑ·Ι·ΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ

γενική απεργία με απαίτηση την ανατροπή του Σομόζα

Για δεύτερη βδομάδα συνεχίζεται με ολοένα και μεγαλύτερη συμμετοχή η Γενική Απεργία που παράλυσε κυριολεκτικά τη Νικαράγουα. Σε μια μεγαλειώδη κινητοποίηση οι εργάτες της χώρας έδειξαν τη δύναμη τους και την απόφαση τους ν' ανατρέψουν τη δυναστεία της οικογένειας Σομόζα που εδώ και σαράντα χρόνια κάθεται στο σβέρκο του λαού. Στη πρωτεύουσα Μανάγκουα η επιτυχία της απεργίας είναι σχεδόν 100% όπως συμβαίνει και στις άλλες μεγάλες πόλεις. Εν τω μεταξύ ολοένα και νέα στρώματα ρίχνονται στον αγώνα. Η χρεωκοπία του Σομόζα είναι τέτοια που ακόμα και ο σύνδεσμος εργοδοτών, μετά από μια αρχική αμφιταλάντευση έριξε κι' αυτός το βάρος του με το μέρος των απεργών σε μια προσπάθεια να κοντρολάρει τις εξελίξεις μετά την πτώση του δικτάτορα.

Η απεργία δεν είναι καθόλου παθητική. Στην Μανάγκουα, την Λεον και άλλες πόλεις γίνονται βίαιες συμπλοκές και συγκρούσεις με την Εθνοφυλακή, τη μόνη δύναμη που στέκει ακόμα δίπλα στον Σομόζα. Η Ματαγκάλλα, η τρίτη σε μέγεθος πόλη της Νικαράγουα, για τέσσερις ολόκληρες μέρες βρισκόταν στα χέρια ένοπλων πολιτών που αφού μπόρεσαν ν' αποκρούσουν επανειλημμένες επιθέσεις της Εθνοφυλακής αποφάσισαν τελικά να σταματήσουν τη μάχη γιατί τους «έλειψαν τα πυρομαχικά». Τη παράδοση της Ματαγκάλλα ακολούθησαν θηριωδίες από την Εθνοφυλακή σε βάρος των πολιτών με στόχο την τρομοκρατία των εξεγερμένων εργατών τόσο μέσα στην πόλη όσο και αλλού. Έτσι ενώ στη διάρκεια των μαχών τα θύματα από τις συγκρούσεις ήταν λιγότερα από πενήντα, οι δολοφονίες μετά την «αποκατάσταση της ηρεμίας» φαίνεται να φτάνουν σε εκατοντάδες.

ΣΑΝΤΙΝΙΣΤΕΣ

Η εξέγερση ξέσπασε αμέσως μετά την επιτυχία της επιχείρησης των Σαντινιστών στο κοινοβούλιο της Νικαράγουα στη Μανάγκουα. Το Σαντινιστικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (FSLN) είναι ένα αντάρτικο βασικά κίνημα που πήρε το όνομα του από τον στρατηγό Αγκουστο Σεζάρ Σαντινό, ένα αντάρτη ηγέτη που πολέμησε ενάντια στην κατοχή της χώρας από Αμερικανούς πεζοναύτες την δεκαετία του 30. Μια ομάδα Σαντινιστών υπό τον «Κομαντάντε Ζέρο», που αργότερα αναγνωρίστηκε σαν ο Έδεν Πάστορα Γκόμεζ, 42 χρόνων, και την «κομαντάντε Δύο» (Δώρα Μαρία Τέλλεζ Αργκουέλλο, 22 χρόνων) μπήκε στο κτίριο του κοινοβουλίου, σκότωσε μερικούς φρουρούς και συνέλαβε κάπου 2000 κυβερνητικούς υπαλλήλους, πολίτες και βουλευτές σαν ομήρους. Η απαίτηση των ανταρτών ήταν η απελευθέρωση πολιτικών κρατουμένων, η παραχώρηση του ραδιοφώνου για να μιλήσουν στο λαό και η πληρωμή 10 εκατομμυρίων δολλαρίων σε μετρητά. Ο Σομόζα αρχικά μελετούσε τη δυνατότητα επίθεσης της Εθνοφυλακής και απελευθέρωσης των ομήρων με τη βία. Όμως η έλλειψη οποιασδήποτε λαϊκής υποστήριξης θα σήμαινε πως μια μάχη που θα στοίχιζε τη ζωή εκατοντάδων ανθρώπων θα αποτελούσε κενό κέρδη για την επιβολή του τονίζοντας για άλλη μια φορά τη βαρβαρότητα του. Ακόμα οποιασδήποτε σοβαρές απώλειες της Εθνοφυλακής θα κλονίζαν την εμπιστοσύνη των εθνοφυλάκων στην ηγεσία της.

Φυσικά η υποχώρηση του Σομόζα και η αποδοχή των όρων του «Κομαντάντε Ζέρο» δεν έσωσε τον δικτάτορα. Η επιχείρηση των ανταρτών υπογράμμισε την αδυναμία της κυβέρνησης και αύξησε το κύρος του FSLN. Για μια ολόκληρη ώρα το ραδιόφωνο μιλούσε ενάντια στο Σομόζα και προπαγάνδιζε υπέρ του Μετώπου. Τέλος χιλιάδες λαού βγήκαν στους δρόμους για να χαιρετήσουν τους νικηφόρους αντάρτες στην αποχώρησή τους μαζί με τους απελευθερωμένους κρατούμενους φωνάζοντας συνθήματα εναντίον

του Σομόζα. Αλλά όπως είπε μια νεαρή γυναίκα σε αυτοσχέδια ομιλία από τον πάγκο ενός καταστήματος «μόνο ο λαός, οργανωμένος και οπλισμένος μπορεί να συντρίψει τη δικτατορία». Αργότερα ο «Κομαντάντε Ζέρο» δήλωσε: «Είναι χτύπημα στο γόνατο. Για να χρησιμοποιήσω μια κινήσιμη φράση — το θηρίο κτυπήθηκε και κοντσαίνει μα δεν έχει πέσει ακόμα».

ΣΑΠΙΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

Αυτό που έδωσε μια τόσο μεγάλη έκταση στην επιχείρηση των ανταρτών δεν είναι ωστόσο αυτή η ίδια η επιχείρηση. Παρόμοιες επιχειρήσεις σε άλλες χώρες, άλλες πετυχημένες και άλλες αποτυχημένες έχουν δείξει πως από μόνες τους δεν είναι ικανές να ξεσηκώσουν τις μάζες. Αντίθετα δίνουν την ευκαιρία στην αντίδραση να δυνάμωσει τα καταπιεστικά μέτρα ενάντια στο εργατικό κίνημα, όπως έγινε πρόσφατα στην Ιταλία με τη δολοφονία του Αλντο Μόρο. Στην περίπτωση όμως της Νικαράγουα το καθεστώς του Σομόζα έχει πια σαπίσει πέρα για πέρα. Οι εργάτες, οι αγρότες, οι μικροαστοί βρίσκονται σε επαναστατική διάθεση μέσα σε μια χώρα που το 60% του πληθυσμού είναι αναλφάβητοι και όπου 50% του πληθυσμού παίρνουν μόνο το 15% του εθνικού εισοδήματος όπου υπάρχουν περιοχές που το κατά κεφαλήν εισόδημα μόλις φτάνει τα 130 δολάρια το χρόνο.

Από την άλλη πλευρά η άρχουσα τάξη στέκει μπροστά στην κατάσταση τρομοκρατημένη και

Ο Σομόζα μιλά μέσα από αλεξισφαίρη «γυάλα».

δισχασμένη. Από καιρό τώρα το «Φιλελεύθερο» κόμμα της οικογένειας Σομόζα συναντά την αντιπολίτευση του Συντηρητικού Κόμματος που κυριαρχείται από μια άλλη οικογένεια, την οικογένεια των Σιαμόρρο. Ο Πέτρο Γιοακίν Σιαμόρρο Καρντενάλ, αρχισυντάκτης της μεγαλύτερης εφημερίδας της χώρας της *La Prensa*, μπόρεσε με τη συστηματική κριτική της διεφθαρμένης πολιτικής του Σομόζα να κερδίσει αρκετές συμπάθειες και να θεωρείται επικίνδυνος αντίπαλος σε πιθανές εκλογές. Η δολοφονία του τον πέρασμένο Γενάρη έδωσε την αφορμή για γενική απεργία και ταραχές που κράτησαν δυο βδομάδες. Ήταν τότε που για πρώτη φορά εργοδότες και εργάτες έριξαν μαζί πρόσφατα στην Ιταλία με τη δολοφονία του Σομόζα. Από τότε αυτή η παράξενη συμμαχία εργάζεται για την ανατροπή του.

Σήμερα ο Σομόζα υποστηρίζεται μόνο από την εθνοφυλακή και το κόμμα του. Οι παλιοί του σύμμαχοι τον εγκαταλείπουν ο ένας μετά τον άλλο. Οι επιχειρηματίες που τον υποστήριζαν λόγω της σκληρής πολιτικής του απέναντι στις συντεχνίες τον βλέπουν πια σαν ένα αδιέξοδο αντίζηλο που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι ν' αυξήσει την περιουσία του και της οικογένειάς του. Ο Σομόζα ελέγχει κάπου 100 εταιρείες συνολικής αξίας 500 εκ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Όμως οι εργάτες της Νικαράγουα δεν βγήκαν στους δρόμους γιά ν' αντικαταστήσουν τον ένα δικτάτορα με κάποιον άλλο. Ζητούν πολύ περισσότερα. Η συμμαχία τους με την αστική τάξη δεν είναι σε θέση να τους δώσει μια καλύτερη ζωή. Η πτώση του Σομόζα δεν μπορεί νάναι το τέλος του αγώνα της. Δεν θάβει την αφετηρία για την συνειδητή διεκδίκηση της εξουσίας από την εργατική τάξη. Το πρόβλημα είναι αν θα προλάβει η εργατική τάξη να δημιουργήσει τις δομές της εξουσίας της, αν θα μπόρεσουν οι οργανώσεις της να σταθούν στο ύψος των επαναστατικών συνθηκών που δημιουργήθηκαν και να μεταβάλουν αυτή τη διεκδίκηση σε πραγματικότητα. Δυστυχώς ακόμα κενά οργανώση δεν έχει προσφέρει ένα πειστικό, ολοκληρωμένο πρόγραμμα αγώνα για κοινωνική αλλαγή. Θα ήταν τραγικό αν η αστική τάξη μπόρεσει τελικά να περιορίσει την εξέγερση απλά και μόνο στην αλλαγή ενός προσώπου.

Φυσικά για την ώρα, τη στιγμή τουλάχιστο που γράφονται αυτές οι γραμμές, ο Σομόζα βρίσκεται ακόμα στην Προεδρία και προβαίνει σε μαζικές συλλήψεις. Η στάση των ΗΠΑ δεν έχει ακόμα ξεκαθαριστεί αλλά φαίνεται πολύ απίθανο να επέμβουν άμεσα με το μέρος του δικτάτορα. Όμως κι αν ακόμα επιβίωσει κι αυτή τη φορά θάβει για πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Η επανάσταση θα βρει το δρόμο της. Όταν οι εργάτες κινηθούν τίποτα δεν μπορεί να τους συγκρατήσει.

Κομαντάντε «Ζέρο»

Διαδήλωση στη Μανάγκουα.

ΑΚΤΙΒ Σοσ. Εκφρασης

Κάθε δεύτερη Πέμπτη στις 6.00 το απόγευμα- γίνεται το ακτίβ της Σοσ. Εκφρασης σε αίθουσα που παραχωρήθηκε από το «Λημέρι»- Αγκιάλου 11 Λευκωσία

Το επόμενο ακτίβ θα γίνει την Πέμπτη 21 Σεπτεμβρίου 78

Καλούνται τα μέλη και φίλοι της ΕΔΕΝ να συμμετάσχουν

συντακτική επιτροπή

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΚΑΘΑΡΣΗ

Πριν ένα περίπου μήνα ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Σπύρος Κυπριανού με διάταγμα του ανέστειλε την διαδικασία της κάθαρσης με στόχο να την επισπεύσει πραγματοποιώντας την με διατάγματα. Η περίεργη αυτή απόφαση έβαζε τεράστιες ευθύνες στους ώμους του Προέδρου: αναπόφευκτα κάθε δίωξη θα γινόταν αφορμή διαμαρτυριών για αυθαιρεσία και η πιθανή περίπτωση άδικων ενεργειών θα καθιστούσε την όλη πορεία διαβλητή στα μάτια του λαού. Από την άλλη για νάχει οποιαδήποτε δικαιολογία η αναστολή της διαδικασίας της κάθαρσης και η αντικατάστασή της με διατάγματα θάπρεπε να προσφέρει άμεσα και σε βάθος αποτελέσματα. Όμως από τότε τίποτε απολύτως δεν έχει γίνει προς αυτή την κατεύθυνση, πράγμα που μπορεί να σημαίνει τελικά την αναστολή της ίδιας της κάθαρσης. Φυσικά και η διαδικασία που τελικά είχε αποφασιστεί δεν μπορούσε να προσφέρει πολλά. Οπωσδήποτε όμως η σημερινή κατάσταση είναι τελείως απαράδεκτη. Σε τελευταία ανάλυση αυτο που αποδεικνύεται είναι ότι το κράτος είναι ανίκανο να χτυπήσει το φασισμό. Μόνο κάτω από τη λαϊκή κατακραυγή αναγκάστηκε να δεχτεί μια κάποια διαδικασία που όσο ανώδινη και επιφανειακή κι αν ήταν τελικά φαίνεται να εγκαταλείπεται κι αυτή.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΝΙΜΙΤΣ

Παρα την έντονη προσπάθεια να παρουσιαστεί η αποστολή Νίμιτς σαν αυστηρά ενημερωτική φαίνεται καθαρά πως βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα μεσολαβητική προσπάθεια των ΗΠΑ για το Κυπριακό. Τόσο οι πολύωρες συσκέψεις του Νίμιτς όσο και η γενικότητα και ασάφεια που χαρακτηρίζει τις επίσημες δηλώσεις πάνω στο θέμα οδηγούν τον λαό στην βεβαιότητα ότι κάτι «μαγειρεύεται» στο παρασκήνιο της διπλωματίας. Η Αμερικανική προσπάθεια δεν είναι τίποτε άλλο από προσπάθεια επανάλιψης της αποστολής Κλίφφορντ: Μια νέα υποχώρηση, ένας νέος κύκλος ενδοκυπριακών για να παγιώσει την υποχώρηση με δόλωμα ονομαστικές παραχωρήσεις από την Τουρκία και ίσως και μια κάπως πιο θεαματική προσφορά για το Βαρύσι. Μια τέτοια εξέλιξη ονειρεύονται οι Αμερικανοί: Από τη μια μετατοπίζεται το Κυπριακό από θέμα κατοχής σε θέμα ποσοστών ενώ από την άλλη αναγνωρίζεται σίγα σίγα σαν φυσική κατάσταση η αμερικανική παρέμβαση και μεσολάβηση. Δυστυχώς φαίνεται να έχουμε μπει πια σ' αυτό το κύκλωμα, και φυσιολογικά εξ' άλλου αφού η Κυβέρνηση δεν έχει να προσφέρει καμία σοβαρή εναλλακτική λύση.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΜΙΘ - ΝΚΟΜΟ

Η συνάντηση του Ίαν Σμιθ με τον ένα από τους ηγέτες του Πατριωτικού Μετώπου, τον Τζόσουα Νκόμο του ZARU αποτελεί αναγνώριση της χρεωκοπίας της προσπάθειας «εσωτερικής λύσης» του προβλήματος της Ροδεσίας. Οι μαύροι ηγέτες Σιτόλι και Μουζερέουα που έτρεξαν να βοηθήσουν τον Σμιθ για «εσωτερική λύση» βρίσκονται ξεκρέμαστοι και απογυμνωμένοι σαν αποτυχεμένα πιόνια των ρατσιστών. Ο δυτικός τύπος που μέχρι χθες προσπαθούσε να κατηγορήσει με κάθε τρόπο τον Νκόμο τώρα υποκριτικά αλλάζει τον τόνο του και μιλεί για τον «καλο Τζος». Ταυτόχρονα ο Νκόμο έχει κι αυτός πολλά να εξηγήσει: γιατί τόση μυστικότητα; Γιατί συναντήθηκε μόνος με τον Σμιθ και όχι μαζί με τον σύμμαχό του Μουγκάπε του ZANU? Μια θέση αρχής δεν έχει ανάγκη μυστικότητας. Η μυστική διπλωματία δεν εξυπηρετεί το λαό αλλά τους δυνάστες του.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ
ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

ΑΙΘΙΟΠΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΙΑΣ

Στο πρώτο μέρος της συζήτησης αυτής ασχοληθήκαμε με το θέμα, γενικά της Αιθιοπικής Επανάστασης. Στο δεύτερο αυτό μέρος θα πιαστούμε με το θέμα της Ερυθραίας και με τις σχέσεις μεταξύ του απελευθερωτικού κινήματος της Ερυθραίας και της Αιθιοπικής Επανάστασης. Πρόκειται για ένα πολύ δύσκολο θέμα πάνω στο οποίο οι γνώσεις μας είναι ακόμα περιορισμένες. Εν τούτοις, μπορούμε να βγάλουμε από τα υπάρχοντα στοιχεία και μέσα από τα πλαίσια της γενικότερης μας προσέγγισης διάφορα συμπεράσματα.

Το αποχωριστικό κίνημα της Ερυθραίας χρονολογείται από την Ιταλική κατοχή (η Ερυθραία ήταν η περιοχή της Αιθιοπίας που κατέλαβαν και αποίκισαν οι Ιταλοί) και από την άνοδο του αραβικού εθνικισμού μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και την ανεξαρτησία της Αιθιοπίας από τους Ιταλούς. Η Ερυθραία κατοικείται από πολλές φυλές οι πιο ισχυροί όμως είναι οι μουσουλμάνοι και αραβόφωνοι. Γι' αυτό και το κίνημα είχε αρχικά σκοπό τη διαφύλαξη του αραβικού χαρακτήρα της Ερυθραίας. Επίσης επι Χαϊλέ Σελασιε είχε και την υποστήριξη όχι μόνο επαναστατικών δυνάμεων της Ερυθραίας αλλά και της Αιθιοπίας. Αυτές οι δυνάμεις αγωνίζονται ενάντια στο ψευδο-καπιταλιστικό καθεστώς του Χαϊλέ Σελασιε πάνω σ' ένα προοδευτικό κοινωνικο-πολιτικό πρόγραμμα. Το κίνημα όμως ήταν χωρισμένο σε δύο μέρη. Ένα μέρος είχε την υποστήριξη της Μόσχας και πρόσφατα άλλων αραβικών κρατών, όπως το Ιράκ και τη Λιβύη από τα οποία έπαιρνε στρατιωτική και άλλη βοήθεια. Το άλλο είχε την υποστήριξη αντιδραστικών αραβικών χωρών όπως την Σαουδική Αραβία, που σκοπό είχαν την ενμετάληση του Αραβικού εθνικισμού του κινήματος για να υποστηρίξουν τα συμφέροντα τους στο στρατηγικό αυτό σημείο του κέρατος της Αφρικής, ειδικά εν όψη της Σοβιετικής επιρροής στην Σομαλία και τον χώρο γενικά.

Η Αιθιοπική Επανάσταση που ξέσπασε τον Φλεβάρη του 1974 άλλαξε ριζικά την κατάσταση. Φαίνεται πως η βοήθεια σε μέρος του κινήματος από τη Μόσχα και άλλες χώρες κόπηκε και ταυτόχρονα ενισχύθηκε η βοήθεια από τα αντιδραστικά αραβικά κράτη που επιπλέον είχαν σκοπό την ανατροπή του καινούργιου Αιθιοπικού καθεστώτος που τώρα υποστηρίζεται από τη Μόσχα. Επίσης η Μόσχα τώρα έχει εγκαταλείψει την Σομαλία και υποστηρίζει ανοιχτά την Αιθιοπία στην στρατιωτική της επίθεση για να πάρει πίσω τα εδάφη που έχασε στην Σομαλία στο «Ογκαντεν»

Σήμερα τα δύο μεγάλα αποχωριστικά κινήματα της Ερυθραίας το ELF και το EPLF μετά από μια περίοδο ανοιχτής στρατιωτικής σύγκρουσης μεταξύ τους έχουν συμμαχήσει και μικτές στρατιωτικές δυνάμεις λαμβάνουν μέρος σε επιθέσεις εναντίον Αιθιοπικών δυνάμεων. Η Συμμαχία έγινε τον Απρίλη του 1978 και σε κοινον ανακοινώθεν εξέφρασαν την επιθυμία τους να συνομιλήσουν με το καθεστώς Μενγκίστον αφού πρώτα το καθεστώς αναγνωρίσει την ανεξαρτησία της Ερυ-

θραίας. Πιο πρόσφατα, στην Βηρυτό τον Ιούλιο, οι αρχηγοί του ELF και του EPLF ζήτησαν ξανά συνομιλίες με τον ορο πως το καθεστώς Μενγκίστον αναγνωρίσει «το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του λαού της Ερυθραίας». Το Στρατιωτικό Συμβούλιο της Αιθιοπίας δεν έχει εκφράσει ξεκάθαρα τώρα τις απόψεις του πάνω στο θέμα των συνομιλιών. Ούτε όμως φαίνεται να είναι διατεθειμένο να καταλάβει στρατιωτικά την Ερυθραία μολονότι έχει τις δυνάμεις να το κάνει αυτό. Έχει καταλάβει ωρισμένες περιοχές μόνο.

θραίας. Πιο πρόσφατα, στην Βηρυτό τον Ιούλιο, οι αρχηγοί του ELF και του EPLF ζήτησαν ξανά συνομιλίες με τον ορο πως το καθεστώς Μενγκίστον αναγνωρίσει «το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του λαού της Ερυθραίας». Το Στρατιωτικό Συμβούλιο της Αιθιοπίας δεν έχει εκφράσει ξεκάθαρα τώρα τις απόψεις του πάνω στο θέμα των συνομιλιών. Ούτε όμως φαίνεται να είναι διατεθειμένο να καταλάβει στρατιωτικά την Ερυθραία μολονότι έχει τις δυνάμεις να το κάνει αυτό. Έχει καταλάβει ωρισμένες περιοχές μόνο.

πρέπει να λάβουν υπ όψη αυτο που συμβαίνει στο χώρο τους γενικά, για να μπορέσουν να ενισχύσουν την Αιθιοπική επανάσταση και ταυτόχρονα να καταφέρουν πιο ευκολα να πραγματοποιήσουν τα δικα τους ομοσπονδιακά κράτη που να ανταποκρίνονται στις φυλετικές τους ανάγκες. Οποιαδήποτε άλλη αντιμετώπιση του θέματος της πάλης για αυτονομία και ανεξαρτησία ευκολα μπορεί να οδηγήσει στον αντιδραστικό εθνικισμό προς οφελος του ιμπεριαλισμού και εναντίον της αιθιοπικής επανάστασης.

Μέρος του απελευθερωτικού κινήματος της Ερυθραίας χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται από ξένες αντιδραστικές δυνάμεις. Σήμερα υπάρχουν

Το Αιθιοπικό καθεστώς, είναι γεγονός πως έχει διακηρύξει αρκετές φορές ότι είναι

ετοιμο να ρυθμίσει το θέμα της Ερυθραίας «σύμφωνα με το πρόγραμμα της δημοκρατικής Αιθιοπικής Επανάστασης». Αναγνωρίζεται το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των εθνικοτήτων σε αυτόνομες περιοχές «αν οι πραγματικές καταστάσεις που είναι εκείνες της Αιθιοπίας των γειτόνων της και του κόσμου γενικά ληφθούν υπ όψη». Επίσης το καθεστώς είναι διατεθειμένο να ρθει σε επαφή με προοδευτικές ομάδες και οργανώσεις της Ερυθραίας. Μέχρι σήμερα, όμως, το Στρατιωτικό Συμβούλιο δεν μπόρεσε να λύσει το ζήτημα των εθνικοτήτων όχι μόνο στην Ερυθραία αλλά και σε άλλες περιοχές της Αιθιοπίας. Αυτό ίσως να απορρέει από

και οργανώσεις όπως το EPLF που συνεχίζουν συνειδητά να είναι όργανα των ντόπιων και ξένων αντιδραστικών δυνάμεων, και να είναι ενάντια σε κάθε επαφή με την Αιθιοπική Επανάσταση.

Σαν σήμερα το καθεστώς Μενγκίστον ετοιμάζεται για μιαν στρατιωτική «λύση» του προβλήματος της Ερυθραίας η αν είναι διατεθειμένο όπως διακηρύττει να συνεργαστεί με τις προοδευτικές δυνάμεις του κινήματος, δεχόμενο το δικαίωμα αυτοδιάθεσης, είναι αγνώστο σ' εμάς. Η μόνη σωστή λύση είναι η συνεργασία με τις δυνάμεις αυτές, πάνω σε μια βάση αυτοδιάθεσης για τους Ερυθραίους.

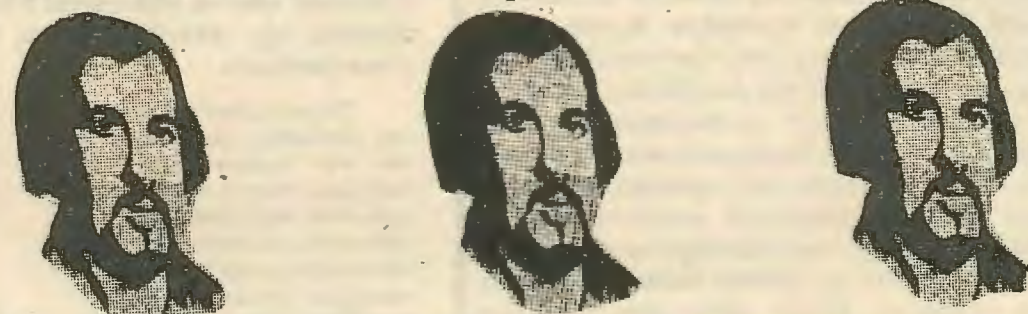
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

ο συν. Μάριος Τεμπριώτης μιλά

για τον άνθρωπο, ποιητή

και επαναστάτη Δώρο Λοΐζου

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Γ.Γ. ΕΔΕΝ:

Αγαπητοί φίλοι και συναγωνιστές, Ακούσαμε προηγουμένα από τη συναγωγή Εύα μερικά λόγια για το ρόλο του Δώρου Λοΐζου σαν καθηγητή και σαν άνθρωπο που αποφάσισε πως η πολιτική δράση είναι το μέσο μέσα στο οποίο ο άνθρωπος θα φτάσει στα υπέρτατα σημεία της Λευτερίας. Και μερικοί από μας που δεν γνώρισαν τον Δώρο Λοΐζου από κοντά ίσως και δικαιολογημένα να σχηματίσουν την εντύπωση ότι μερικά απ' αυτά είναι υπερβολικά, κι' ότι ίσως ο Δώρος Λοΐζου ήταν ένας απλός άνθρωπος όπως εμείς και έτυχε κάποια στιγμή να πεθάνει. Και είναι φυσικό όταν μιλάς για ένα νεκρό ήρωα να μην αποφεύγεις τις υπερβολές που δημιουργεί το συναίσθημα ότι μιλάς για ένα άνθρωπο που δεν υπάρχει πια. Όταν όμως μιλάς για το νεκρό ήρωα Δώρο Λοΐζου η δυσκολία αντιστρέφεται γιατί ότι και να πεις είναι το ελάχιστο μπροστά σ' αυτό που στη πραγματικότητα ήταν ο Δώρος Λοΐζου. Είναι το ελάχιστο μπροστά σ' αυτό που ήταν ο Δώρος Λοΐζου σαν άνθρωπος και σαν ποιητής και σαν επαναστάτη. Κι' αυτή η δυσκολία αποδοθεί κανείς τις πραγματικές διαστάσεις του Δώρου Λοΐζου γίνεται ακόμα μεγαλύτερη για όλους όσους τον γνώρισαν από κοντά έπειτα και για μια στιγμή και σαν ποιητή και σαν άνθρωπο και σαν επαναστάτη. Γιατί ο Δώρος Λοΐζου σαν ένας απλός άνθρωπος με ορισμένες ιδιότητες. Ο Δώρος Λοΐζου ήταν εκείνος ο άνθρωπος, που στράτευε οριστικά τον εαυτό του και τις ιδιότητές του στον αγώνα του λαού για εθνική λευτερία και κοινωνική απελευθέρωση. Ήταν εκείνος ο άνθρωπος που και σαν ποιητής και σαν επαναστάτη και σαν άνθρωπος με απόλυτη περφόρηση προς το θάνατο σ' αυτό τον αγώνα. Και εκεί βρίσκεται το μεγαλείο του Δώρου Λοΐζου.

Ένας ποιητής όμως πολιτικοποιημένος. Και εκείνη τη περίοδο τα ποιήματα του Δώρου έχουν σαφείς τις επιδράσεις του χρόνου στον οποίο ζούσε και στον χώρο στον οποίο ζούσε σ' ένα χώρο τις Ηνωμένες Πολιτείες που βρισκόταν σ' ένα ασφυκτικό οικονομικό αδιέξοδο και αυτό το αδιέξοδο είχε μια μεγάλη επίδραση στη ποίηση του Δώρου. Παρα το επαναστατικό και κοινωνικό περιεχόμενο της ποίησης του βλέπουμε ότι καταγγίλει μερικές φορές σε απεισιδοχά συμπεράσματα. Και ένα χαρακτηριστικό ποίημα εκείνης της περιόδου είναι αυτό που τιτλοφορείται «Νέα Υόρκη 1968» και δείχνει πως ο Δώρος Λοΐζου απομονώθηκε από την πολιτική δράση είχε καταγγίλει σε ορισμένα απαισιόδοξα συμπεράσματα. Και τραγουδούσε τότε ο Δώρος Λοΐζου:

*Δεν υπάρχει ελευθερία
μέσα σ' αυτά τα τετράγωνα.
Δεν υπάρχει θρησκεία
που να πείθει για ιδέες.
Τα χέρια μου πικρά κι' ανώφελα
ανταμώνω στο χάος και χάνονται.
Η γηχη χάνει την πίστη
και μαδάει το θάνατο.
Ενα θάνατο
αγνό, βέβαιο και άσκημο.
Όλοι έχουν λοξοδρομήσει...όλοι
Κι' η σπείρα χάθηκε εγκαταλειμμένη
Και δεν έχω άλλη εκλογή
να μένω στα υπόγεια αλχημιστής.
Στα μέσα
στα μυστικά
στα ενδόμυχα.*

Και γι' αυτό το λόγο η φυσιογνωμία-του, η προσωπικότητά-του και οι ιδέες-που έχουν γίνει σύμβολο αγώνα για όλους τους καταπιεσμένους για όλους όσους αγαπούν την λευτερία, για όλους όσους αγαπούν την αλήθεια, για όλους όσους αγωνίζονται για ένα καλύτερο αύριο.

Για να καταλάβετε όμως καλύτερα το ποιος ήταν ο Δώρος Λοΐζου, η προσφορά-του στον αγώνα του λαού-μας, ποια ήταν και είναι η προσφορά-του σαν στρατευμένο ποιητή, πρέπει να δομώ την πορεία-του μέσα σε ποιο συγκεκριμένο τομέα, περιόδους και κάτω από την επίδραση συγκεκριμένων πολιτικών καταστάσεων.

Ο Δώρος Λοΐζου το 1967, την 21η Απριλίου, σπούδασε στη Ρόδο Ξενοδοχειακές σπουδές. Το κλίμα

Με το κλείσιμο τεσσάρων χρόνων από τότε που δολοφονήθηκε από τους φασίστες ο σύντροφός-μας Δώρος Λοΐζου, μέλος του Πολιτικού Γραφείου του Κόμματος και Κ.Ο.Γ. της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ, οργανώθηκαν από την ΕΔΕΚ και την ΕΔΕΝ μαζικές εκδηλώσεις όπου τιμήθηκε ο νεκρός σύντροφός.

Οι δύο κύριες μαζικές εκδηλώσεις, πολιτικού μνημοσύνου, έγιναν η μια στη Λεμεσό στην Μπουατ ΗΧΩ 75 στις 29 Αυγούστου, και η άλλη στη Λευκωσία στο κινηματογράφο ΘΘΕΛΛΟ στις 31 Αυγούστου. Και στις δύο εκδηλώσεις κύριοι ομιλητές ήταν ο Γ.Γ. του κόμματος συν Τάκης Χατζηδημητρίου και ο Γ.Γ. της Νεολαίας συν Μάριος Τεμπριώτης. Τις εκδηλώσεις χαιρέτησαν αντιπρόσωποι-μαθητές της Δημοκρατικής Νεολαίας Δώρου Λοΐζου.

Επίσης στις εκδηλώσεις απαγγέλθηκαν ποιήματα του Δώρου από συντρόφους που παίρνουν μέρος στη Λαϊκή Σκηνή.

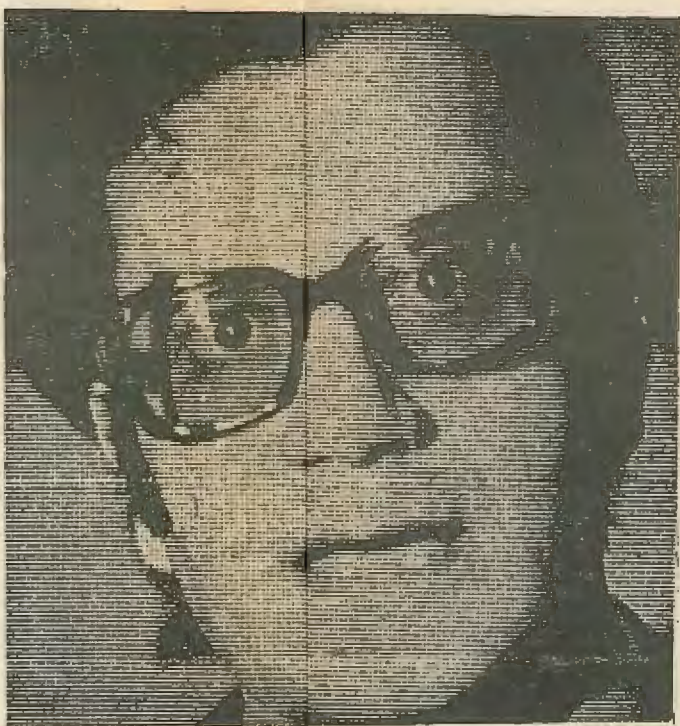
Στη Λευκωσία τις ομιλίες ακολούθησε καλλιτεχνικό πρόγραμμα με αγωνιστικά τραγούδια από το συγκρότημα του Κ. Καμένου. Η εκδήλωση 'τέλειωσε μ' ένα παλμώδες κι' αγωνιστικό

αποκορύφωμα: Οι συναγωνιστές και φίλοι που τιμούσαν την επέτειο, σηκωμένοι και με υψωμένες τις γροθιές τραγουδούσαν όλοι μαζί Ξανα και Ξανα το τραγούδι του Δώρου, το «Τραγούδι του Λεύτερου».

Πιο κάτω παραθέτουμε αποσπάσματα από την ομιλία του σ. Χατζηδημητρίου, που καταπίεστη περισσότερο με τις πολιτικές εξελίξεις και ολοκλήρωτη την ομιλία του σ. Τεμπριώτη όπου κάμνει μια πραγματικά ολοκληρωμένη αναφορά στον άνθρωπο, τον ποιητή, και τον επαναστάτη Δώρο. Μετα από τη συγκλονιστική ομιλία του συν Γ.Γ. της ΕΔΕΝ, η οποία έκανε εντύπωση στη συγκέντρωση και χειροκροτήθηκε παρατεταμένα, έβγαINE ολοζώντανο το πορτραίτο του Δώρου Λοΐζου. Ο συν Τεμπριώτης μας έδωσε σ' όλες του τις διαστάσεις τον Δώρο.

Σήμερα η «Σοσιαλιστική Έκφραση» νοιώθει περήφανη να καταγράψει αυτή την αναφορά στο Δώρο. Νοιώθει περήφανη να αναφερθεί στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό σ' ένα από τους ίδιους τους δημιουργούς-της. Η «έκφραση» όχι μόνο χρωστά πολλά στο Δώρο αλλά ανήκει στο Δώρο, αποτελεί κληρονομία του Δώρου.

A.A.

ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ:

για να δώσουμε τις σωστές απαντήσεις στον Κάρτερ, πρέπει να αλλάξουμε ριζικά τις καταστάσεις. να επιβάλουμε λιτότητα στους αχαλίνωτους κερδοσκόπους και να λύσουμε τα λαϊκά προβλήματα.

νεκρός.

Η δολοφονική επίθεση δεν ήταν ένα απλό πολιτικό έγκλημα πολιτικού πάθους κάποιος εγκληματικής διάθεσης. Ήταν επίθεση ενάντια στο προοδευτικό αγωνιστικό κίνημα, και τον καθοδηγητικό ρόλο που διαδραμάτιζε.

Στη συνέχεια της ομιλίας του ο Γ.Γ. του Κόμματος τόνισε:

Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ έφερε ένα νέο πνεύμα και δημιουργήσε μια νέα κατάσταση έξω από κάθε παραδοσιακό έλεγχο, σκοπιμότητα ή εφέραση.

Η δράση και οι θέσεις του Σ.Κ. ΕΔΕΚ αντέδρασαν πολλά από τα δεδομένα της πολιτικής σκηνής. Αυτό δυσκόλεσε σχέδια και συνωμοσίες κι' υπήρχαν άνθρωποι που εβίζοντο να επηβάλουν τη λύση του ταχύτερο δυνατό. Ήδη στις 15 του Αυγούστου ο Κληρίδης ζήτησε εν λευκώ εξουσιοδότηση για να δώσει λύση, η ΕΔΕΚ είπε όχι, υπήρχαν και άνθρωποι που του είχαν σ' εξουσιοδοτούμε να περιωσεί ότι περιωσείτα. Πίστησαν οι ξένοι κύκλοι την εποχή εκείνη ότι παραλογισμένος ο λαός μας από την τραγωδία ήταν έτοιμος να παραδοθεί, φθάνει να έφθειραν από τη μέση μερικά εμπόδια. Και το κυριότερο εμπόδιο ήταν ο Βάσος Λυσσαρίδης. Νόμισαν πως αν σκότωναν τον Λυσσαρίδη θα διαλυθούν και το κίνημα της δημοκρατικής αντίστασης. Δεν φαίνεται ν' αντιλήφθηκαν ότι το Σ.Κ. ΕΔΕΚ είναι ένα λαϊκό κίνημα βαθύτα ριζωμένο στη λαϊκή συνείδηση μια ιστορική αναγκαιότητα για την Κύπρο που δεν δολοφονείται γιατί, δεν δολοφονείται οι ιδέες και η θέληση ενός λαού να ζήσει καλύτερα, περήφανος και αξιοπρεπής.

Κυκλοφορούσε και τον κινήσαν. Τον συνέλαβαν την 1ην Αυγούστου και μετα που τον άφησαν ελεύθερο συνέχισε την δράση-του.

Δεν είναι τυχαίο που τα δολοφονικά όπλα κτύπησαν τον Δώρο. Ήταν με το βάσο το προηγούμενο βράδυ, κι' έρχονταν μαζί στα γραφεία του Κόμματος όταν τους κτύπησαν οι δολοφόνοι. Ο Βάσος έζησε, κι' ο Δώρος έπεσε

μπορεί ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ να είναι μόνιμος στόχος δολοφόνων, η ΕΔΕΚ όμως είναι πια ένα λαϊκό κίνημα που εκφράζει την γνησιότητα του λαού και την αποφασιστικότητα που τον χαρακτηρίζει. Κι' είναι ο λαός-μας ένας ένας ηρώικος λαός, έτοιμος να προσφέρει τα πάντα στη πατρίδα χωρίς ενδοιασμούς κι' απαράδεκτους λύσεις.

Μέσα στο αγωνιστικό κλίμα που επικρατούσε σ' όλη τη διάρκεια της ομιλίας με τις πολιτικές διακυβερνητικές επιδοκιμασίες από μέρους των συναγωνιστών και φίλων που τιμούσαν την εκδήλωση, ο Γραμματέας του κόμματος αφού σύγκρινε την τότε περίοδο του 74 με τη σημερινή, προχώρησε σε ανά-λυση των πρόσφατων πολιτι-

ναφορα σε συγκεκριμένες περιπτώσεις ο συν. Χατζηδημητρίου απόδειξε εδω την κατάσταση φασιστικής διάβρωσης που υπάρχει μέχρι σήμερα στο κρατικό μηχανισμό, στο στρατό και αλλου.

Μέσα στο αγωνιστικό κλίμα που επικρατούσε σ' όλη τη διάρκεια της ομιλίας με τις πολιτικές διακυβερνητικές επιδοκιμασίες από μέρους των συναγωνιστών και φίλων που τιμούσαν την εκδήλωση, ο Γραμματέας του κόμματος αφού σύγκρινε την τότε περίοδο του 74 με τη σημερινή, προχώρησε σε ανά-λυση των πρόσφατων πολιτι-

προωθητικά της γραμμής της διπλής ένωσης και της διαμόρφωσης.

Και τώρα σκεδμάστε αντιμτωποι της επίσκεψης Νίμιτς γιατί γνωρίζουμε ότι τίποτα το καλό δεν θα προκύψει για την Κύπρο.

Ο Νίμιτς έρχεται στη Κύπρο ύστερα από την άρση του εμπάργκο για να δημιουργήσει ένα νέο κλίμα αποπαρανατολισμού και σύγχυσης. Έρχεται για να προωθήσει την γραμμή που η διοίκηση Κάρτερ πέτυχε. Έρχεται για να μας πει ότι είναι προς το συμφέρον μας πια η αμερικανική πολιτική ενισχύει την Άγκυρα οικονομικά και στρατιωτικά, και να μας πείσει ότι ο Κάρτερ μπορεί να είναι ο διαπύτης του Κυπριακού, όπως έγινε

ΝΑ ΣΥΛΛΗΦΘΟΥΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

κων εξελίξεων, και επεσιόμισαν τις Ισραηλ-αγανακτικές διαπραγματεύσεις.

ΤΙΠΟΤΑ ΚΑΛΟ ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΟΚΥΨΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΝΙΜΙΤΣ

Σήμερα όπως και τότε στα 1974, στις 30 Αυγούστου 1974 συνεχίζεται η ίδια πάλι. Οι δυνάμεις της αντίστασης αντιμετωπίζουν εκείνους που προωθούν και καλλιεργούν το πνεύμα της παραδοσης, τις προποθέσεις, της αμερικανικής και της τρωςικής πολιτικής.

Πάλεμον οι δημοκρατικές δυνάμεις του λαού για την απόλυτη Μισαρίδη, πλάσαν ενάντια στην αντιλαϊκή πληθυσμιακή διαφύλαξη με την συμφωνία του Αυγούστου του 1974, της Βιέννης προειδοποίησε για τον Κάρτερ και εκθέσαμε τους κινδύνους από την επίσκεψη Κλιφφούρντ. Διαιωνήσαμε τέλμα με τις προτάσεις Κλιφφούρντ. Κι' όλα αυτά όχι για σταθεροποίηση ανησυχίας των γονιώνων και των εξελίξεων αλλά γιατί οι εκθέσεις αυτές στάθηκαν βήματα αντίθετα προς την σωστή λύση ενιαίας δημοκρατικής αέφραης Κύπρου

του του. Ο Δώρος Λοΐζου, αυτός ο μεγάλος Δώρος Λοΐζου, ο ποιητής, ο επαναστάτης δεν υπήρχε πια. Έχει όμως αφήσει πίσω του μια κληρονομία. Μια κληρονομία που εμείς αυτοί που τον ζήσαμε από κοντά, εμείς που εχτι μοιόμο το έργο του και τη προσφορά του δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να ξεγραψουμε. Ο Δώρος Λοΐζου μας διδάξε να είμαστε καλύτεροι. Ο Δώρος Λοΐζου μας διδάξε να έχουμε σαν σημαία την αλήθεια, ο Δώρος Λοΐζου μας διδάξε τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να πεθάνει ένας αγωνιστής της Λευτερίας. Σήμερα, 4 χρόνα μετά το θάνατο του Δώρου οι ιδέες του είναι ακόμα πιο δυνατές και ακόμα πιο αναγκαίες για μας και σήμερα 4 χρόνια, μετά το θάνατο του Δώρου Λοΐζου, χιλιάδες νέοι σ' ολόκληρη τη Κύπρο είναι έτοιμοι να ρίξουν τα μαλλιά τους πίσω, να φορσοούν το ματωμένο τους πρόσωπο ανάποδα να βγουν στους δρόμους και τις πλατείες και να ντυσώμε με φωνές και με συνθήματα να διεκδικούν ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

δρος του κόμματος έχει ήδη φθείει από και. Επιτρέψτε μου στην αρχική σκοπι, οπλίζονται και μαζί με άλλους συναγωνιστές τους αντίετι κοντά ενάντια στα χουκτικά στρα ταγματα και τα τάνκς. Αργότερα το αγέννημα όταν η αντίσταση στην αρχιερκοποική ήταν πια μάταια απο σφύραται μαζί με άλλους συναγωνιστές στο Καϊμακί και οργανώθηκαν τη θρυλική εκείνη αντίσταση του Καϊμακίου και αντίετινατά μέχρι τη Τετάρτη το απόγευμα. Εν το μεταξύ αντιμετώπιζον αποτελεσματικά δύο προσεχθέντες των δυνάμεων ασφαλείας της Χούντας να κατάλβουν το Καϊμακί, και στα Πεντάδρομο και μα το Λαϊκό Κασερόπείο. Εν τα μεταξύ έχουν χάσει κάθε εσπλη. Είναι απομονωμένοι οι σιτιγίες, άφηνη τη πένα στη πάντα και άραψε το όπλο προκειμένου να υπερασπιστεί αυτή που διατήρουσε μέσα απο τα ποιήματα του. Αποδείξε ακόμα πως ήταν ο άνθρωπος που περιφρονούσε το θάνατο, πως ήταν ο άνθρωπος που ήταν έτοιμος να πεθάνει κάθε στιγμή, υπερίσπλωνται τις ιδέες του.

Ο Δώρος Λοΐζου εκείνη τη περίοδο, στις αρχές Αυγούστου, έμνε στο σπίτι του. Η Χουντική Αστυνομία πήγε να τον συλλάβει, δεν το βρήκε όμως στο σπίτι. Την άλλη μέρα ο Δώρος συλλαμβάνεται και μεταφέρεται στη Κεντρικές Φυλακές για ανάλυση. Εκεί στήλην ιδεολογική συζήτηση με τους ανακρίτες του σε βαθμό μάλιστα που όταν

Απο και και πέρα ο Δώρος έρχεται σε επαφή με το Πρόεδρο του Κόμματος και προσπαθεί να συντονίσει την παράνομη δουκία του Κόμματος. Βρίσκεται χωρίς χάρους όπου θα γίνονται οι συνεδριάσεις του Πολιτικού Γραφείου. Προσπαθεί να έλθει σε επαφή με το έξομο κλιμα στέλεχη του κόμματος και γίνεται ουσιαστικά ο άνθρωπος ο οποίος οργάνωνε τις πράξεις παρά

το αποτέλεσμα μιας επαστασιακής διαδικασίας που δημιουργεί τη όζυνση των κοινωνικών αντιθέσεων.

Ο Δώρος πίστευε πως ο Σοσιαλισμός δεν ήταν κάτι που προσφέρεται μηχανιστικά στον άνθρωπο, όπως πιστεύουν μερικοί δογματικοί, αλλά που καταγγίλει με τον αγώνα των καταπιεσμένων μαζών.

Ακόμα για το Δώρο Λοΐζου ο Σοσιαλισμός ήταν αδυνατότος χωρίς ελευθερία. Χαρακτηριστικά θέμιζε ένα κομμάτι απο το 'Εγκέλις και το αντιπαράθετε και σ' αυτούς που σπουδαίο ρόλο στην εφημερίδα της

Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ εκλέγεται μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος και του Πολιτικού Γραφείου.

Ταυτόχρονα εργάζεται και σαν καθηγητής στην Αγγλική Σχολή, εκεί δημιουργεί τους πρώτους μαθητικούς πυρήνες που αργότερα αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της οργάνωσης που ονομάζεται σήμερα, Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου. Γρήγορα όμως ο Δώρος σταματά το επάγγελμά του καθηγητή και δίνει όλο του το χρόνο στη πολιτική δράση. Το πρωί της 15ης του Ιουλίου

1974 ο Δώρος Λοΐζου, βρίσκεται στα γραφεία του κόμματος μαζί με τον σύντροφο του Θέμο Δημητρίου. Ακούγονται οι πρώτοι πυροβολισμοί και φτάνουν οι πρώτες πληροφορίες ότι πρόκειται για πραξικόπημα. Προσπαθούν να επικοινωνήσουν με το τηλέφωνο με το σπίτι του Προέδρου του Κόμματος, αλλά οι γραμμές είναι κομμένες. Παίρνουν ένα αυτοκίνητο και πάνε στο σπίτι του Προέδρου δίπλα απο το Πιροδρικο ενώ μιλούνταν οι μάχες. Το βρίσκουν όμως άδειο γιατί ο Πρό-

εδρο του κόμματος έχει ήδη φθείει από και. Επιτρέψτε μου στην αρχική σκοπι, οπλίζονται και μαζί με άλλους συναγωνιστές τους αντίετι κοντά ενάντια στα χουκτικά στρα ταγματα και τα τάνκς. Αργότερα το αγέννημα όταν η αντίσταση στην αρχιερκοποική ήταν πια μάταια απο σφύραται μαζί με άλλους συναγωνιστές στο Καϊμακί και οργανώθηκαν τη θρυλική εκείνη αντίσταση του Καϊμακίου και αντίετινατά μέχρι τη Τετάρτη το απόγευμα. Εν το μεταξύ αντιμετώπιζον αποτελεσματικά δύο προσεχθέντες των δυνάμεων ασφαλείας της Χούντας να κατάλβουν το Καϊμακί, και στα Πεντάδρομο και μα το Λαϊκό Κασερόπείο. Εν τα μεταξύ έχουν χάσει κάθε εσπλη. Είναι απομονωμένοι οι σιτιγίες, άφηνη τη πένα στη πάντα και άραψε το όπλο προκειμένου να υπερασπιστεί αυτή που διατήρουσε μέσα απο τα ποιήματα του. Αποδείξε ακόμα πως ήταν ο άνθρωπος που περιφρονούσε το θάνατο, πως ήταν ο άνθρωπος που ήταν έτοιμος να πεθάνει κάθε στιγμή, υπερίσπλωνται τις ιδέες του.

Ο Δώρος πίστευε πως ο Σοσιαλισμός δεν ήταν κάτι που προσφέρεται μηχανιστικά στον άνθρωπο, όπως πιστεύουν μερικοί δογματικοί, αλλά που καταγγίλει με τον αγώνα των καταπιεσμένων μαζών.

Ακόμα για το Δώρο Λοΐζου ο Σοσιαλισμός ήταν αδυνατότος χωρίς ελευθερία. Χαρακτηριστικά θέμιζε ένα κομμάτι απο το 'Εγκέλις και το αντιπαράθετε και σ' αυτούς που σπουδαίο ρόλο στην εφημερίδα της

Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ εκλέγεται μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος και του Πολιτικού Γραφείου.

Ταυτόχρονα εργάζεται και σαν καθηγητής στην Αγγλική Σχολή, εκεί δημιουργεί τους πρώτους μαθητικούς πυρήνες που αργότερα αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της οργάνωσης που ονομάζεται σήμερα, Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου. Γρήγορα όμως ο Δώρος σταματά το επάγγελμά του καθηγητή και δίνει όλο του το χρόνο στη πολιτική δράση. Το πρωί της 15ης του Ιουλίου

1974 ο Δώρος Λοΐζου, βρίσκεται στα γραφεία του κόμματος μαζί με τον σύντροφο του Θέμο Δημητρίου. Ακούγονται οι πρώτοι πυροβολισμοί και φτάνουν οι πρώτες πληροφορίες ότι πρόκειται για πραξικόπημα. Προσπαθούν να επικοινωνήσουν με το τηλέφωνο με το σπίτι του Προέδρου του Κόμματος, αλλά οι γραμμές είναι κομμένες. Παίρνουν ένα αυτοκίνητο και πάνε στο σπίτι του Προέδρου δίπλα απο το Πιροδρικο ενώ μιλούνταν οι μάχες. Το βρίσκουν όμως άδειο γιατί ο Πρό-

εδρο του κόμματος έχει ήδη φθείει από και. Επιτρέψτε μου στην αρχική σκοπι, οπλίζονται και μαζί με άλλους συναγωνιστές τους αντίετι κοντά ενάντια στα χουκτικά στρα ταγματα και τα τάνκς. Αργότερα το αγέννημα όταν η αντίσταση στην αρχιερκοποική ήταν πια μάταια απο σφύραται μαζί με άλλους συναγωνιστές στο Καϊμακί και οργανώθηκαν τη θρυλική εκείνη αντίσταση του Καϊμακίου και αντίετινατά μέχρι τη Τετάρτη το απόγευμα. Εν το μεταξύ αντιμετώπιζον αποτελεσματικά δύο προσεχθέντες των δυνάμεων ασφαλείας της Χούντας να κατάλβουν το Καϊμακί, και στα Πεντάδρομο και μα το Λαϊκό Κασερόπείο. Εν τα μεταξύ έχουν χάσει κάθε εσπλη. Είναι απομονωμένοι οι σιτιγίες, άφηνη τη πένα στη πάντα και άραψε το όπλο προκειμένου να υπερασπιστεί αυτή που διατήρουσε μέσα απο τα ποιήματα του. Αποδείξε ακόμα πως ήταν ο άνθρωπος που περιφρονούσε το θάνατο, πως ήταν ο άνθρωπος που ήταν έτοιμος να πεθάνει κάθε στιγμή, υπερίσπλωνται τις ιδέες του.

Ο Δώρος πίστευε πως ο Σοσιαλισμός δεν ήταν κάτι που προσφέρεται μηχανιστικά στον άνθρωπο, όπως πιστεύουν μερικοί δογματικοί, αλλά που καταγγίλει με τον αγώνα των καταπιεσμένων μαζών.

Ακόμα για το Δώρο Λοΐζου ο Σοσιαλισμός ήταν αδυνατότος χωρίς ελευθερία. Χαρακτηριστικά θέμιζε ένα κομμάτι απο το 'Εγκέλις και το αντιπαράθετε και σ' αυτούς που σπουδαίο ρόλο στην εφημερίδα της

Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ εκλέγεται μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος και του Πολιτικού Γραφείου.

Ταυτόχρονα εργάζεται και σαν καθηγητής στην Αγγλική Σχολή, εκεί δημιουργεί τους πρώτους μαθητικούς πυρήνες που αργότερα αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της οργάνωσης που ονομάζεται σήμερα, Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου. Γρήγορα όμως ο Δώρος σταματά το επάγγελμά του καθηγητή και δίνει όλο του το χρόνο στη πολιτική δράση. Το πρωί της 15ης του Ιουλίου

1974 ο Δώρος Λοΐζου, βρίσκεται στα γραφεία του κόμματος μαζί με τον σύντροφο του Θέμο Δημητρίου. Ακούγονται οι πρώτοι πυροβολισμοί και φτάνουν οι πρώτες πληροφορίες ότι πρόκειται για πραξικόπημα. Προσπαθούν να επικοινωνήσουν με το τηλέφωνο με το σπίτι του Προέδρου του Κόμματος, αλλά οι γραμμές είναι κομμένες. Παίρνουν ένα αυτοκίνητο και πάνε στο σπίτι του Προέδρου δίπλα απο το Πιροδρικο ενώ μιλούνταν οι μάχες. Το βρίσκουν όμως άδειο γιατί ο Πρό-

εδρο του κόμματος έχει ήδη φθείει από και. Επιτρέψτε μου στην αρχική σκοπι, οπλίζονται και μαζί με άλλους συναγωνιστές τους αντίετι κοντά ενάντια στα χουκτικά στρα ταγματα και τα τάνκς. Αργότερα το αγέννημα όταν η αντίσταση στην αρχιερκοποική ήταν πια μάταια απο σφύραται μαζί με άλλους συναγωνιστές στο Καϊμακί και οργανώθηκαν τη θρυλική εκείνη αντίσταση του Καϊμακίου και αντίετινατά μέχρι τη Τετάρτη το απόγευμα. Εν το μεταξύ αντιμετώπιζον αποτελεσματικά δύο προσεχθέντες των δυνάμεων ασφαλείας της Χούντας να κατάλβουν το Καϊμακί, και στα Πεντάδρομο και μα το Λαϊκό Κασερόπείο. Εν τα μεταξύ έχουν χάσει κάθε εσπλη. Είναι απομονωμένοι οι σιτιγίες, άφηνη τη πένα στη πάντα και άραψε το όπλο προκειμένου να υπερασπιστεί αυτή που διατήρουσε μέσα απο τα ποιήματα του. Αποδείξε ακόμα πως ήταν ο άνθρωπος που περιφρονούσε το θάνατο, πως ήταν ο άνθρωπος που ήταν έτοιμος να πεθάνει κάθε στιγμή, υπερίσπλωνται τις ιδέες του.

Ο Δώρος πίστευε πως ο Σοσιαλισμός δεν ήταν κάτι που προσφέρεται μηχανιστικά στον άνθρωπο, όπως πιστεύουν μερικοί δογματικοί, αλλά που καταγγίλει με τον αγώνα των καταπιεσμένων μαζών.

Ακόμα για το Δώρο Λοΐζου ο Σοσιαλισμός ήταν αδυνατότος χωρίς ελευθερία. Χαρακτηριστικά θέμιζε ένα κομμάτι απο το 'Εγκέλις και το αντιπαράθετε και σ' αυτούς που σπουδαίο ρόλο στην εφημερίδα της

Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ εκλέγεται μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος και του Πολιτικού Γραφείου.

Ταυτόχρονα εργάζεται και σαν καθηγητής στην Αγγλική Σχολή, εκεί δημιουργεί τους πρώτους μαθητικούς πυρήνες που αργότερα αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της οργάνωσης που ονομάζεται σήμερα, Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου. Γρήγορα όμως ο Δώρος σταματά το επάγγελμά του καθηγητή και δίνει όλο του το χρόνο στη πολιτική δράση. Το πρωί της 15ης του Ιουλίου

1974 ο Δώρος Λοΐζου, βρίσκεται στα γραφεία του κόμματος μαζί με τον σύντροφο του Θέμο Δημητρίου. Ακούγονται οι πρώτοι πυροβολισμοί και φτάνουν οι πρώτες πληροφορίες ότι πρόκειται για πραξικόπημα. Προσπαθούν να επικοινωνήσουν με το τηλέφωνο με το σπίτι του Προέδρου του Κόμματος, αλλά οι γραμμές είναι κομμένες. Παίρνουν ένα αυτοκίνητο και πάνε στο σπίτι του Προέδρου δίπλα απο το Πιροδρικο ενώ μιλούνταν οι μάχες. Το βρίσκουν όμως άδειο γιατί ο Πρό-

εδρο του κόμματος έχει ήδη φθείει από και. Επιτρέψτε μου στην αρχική σκοπι, οπλίζονται και μαζί με άλλους συναγωνιστές τους αντίετι κοντά ενάντια στα χουκτικά στρα ταγματα και τα τάνκς. Αργότερα το αγέννημα όταν η αντίσταση στην αρχιερκοποική ήταν πια μάταια απο σφύραται μαζί με άλλους συναγωνιστές στο Καϊμακί και οργανώθηκαν τη θρυλική εκείνη αντίσταση του Καϊμακίου και αντίετινατά μέχρι τη Τετάρτη το απόγευμα. Εν το μεταξύ αντιμετώπιζον αποτελεσματικά δύο προσεχθέντες των δυνάμεων ασφαλείας της Χούντας να κατάλβουν το Καϊμακί, και στα Πεντάδρομο και μα το Λαϊκό Κασερόπείο. Εν τα μεταξύ έχουν χάσει κάθε εσπλη. Είναι απομονωμένοι οι σιτιγίες, άφηνη τη πένα στη πάντα και άραψε το όπλο προκειμένου να υπερασπιστεί αυτή που διατήρουσε μέσα απο τα ποιήματα του. Αποδείξε ακόμα πως ήταν ο άνθρωπος που περιφρονούσε το θάνατο, πως ήταν ο άνθρωπος που ήταν έτοιμος να πεθάνει κάθε στιγμή, υπερίσπλωνται τις ιδέες του.

Ο Δώρος πίστευε πως ο Σοσιαλισμός δεν ήταν κάτι που προσφέρεται μηχανιστικά στον άνθρωπο, όπως πιστεύουν μερικοί δογματικοί, αλλά που καταγγίλει με τον αγώνα των καταπιεσμένων μαζών.

Ακόμα για το Δώρο Λοΐζου ο Σοσιαλισμός ήταν αδυνατότος χωρίς ελευθερία. Χαρακτηριστικά θέμιζε ένα κομμάτι απο το 'Εγκέλις και το αντιπαράθετε και σ' αυτούς που σπουδαίο ρόλο στην εφημερίδα της

Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ εκλέγεται μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος και του Πολιτικού Γραφείου.

Ταυτόχρονα εργάζεται και σαν καθηγητής στην Αγγλική Σχολή, εκεί δημιουργεί τους πρώτους μαθητικούς πυρήνες που αργότερα αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της οργάνωσης που ονομάζεται σήμερα, Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου. Γρήγορα όμως ο Δώρος σταματά το επάγγελμά του καθηγητή και δίνει όλο του το χρόνο στη πολιτική δράση. Το πρωί της 15ης του Ιουλίου

1974 ο Δώρος Λοΐζου, βρίσκεται στα γραφεία του κόμματος μαζί με τον σύντροφο του Θέμο Δημητρίου. Ακούγονται οι πρώτοι πυροβολισμοί και φτάνουν οι πρώτες πληροφορίες ότι πρόκειται για πραξικόπημα. Προσπαθούν να επικοινωνήσουν με το τηλέφωνο με το σπίτι του Προέδρου του Κόμματος, αλλά οι γραμμές είναι κομμένες. Παίρνουν ένα αυτοκίνητο και πάνε στο σπίτι του Προέδρου δίπλα απο το Πιροδρικο ενώ μιλούνταν οι μάχες. Το βρίσκουν όμως άδειο γιατί ο Πρό-

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το Γυναικείο κίνημα απελευθέρωσης όπως εμφανίζεται στη σημερινή του μορφή ξεπήδησε την δεκαετία του 60 πλάι στο κίνημα αμφισβήτησης των αξιών του μονοπωλιακού καπιταλισμού κυρίως από την νεολαία που διαισθανόταν την καταρράκωση των ανθρωπίνων σχέσεων στην ιστορική περίοδο που ονομάζεται ύστερος καπιταλισμός και που χαρακτηρίζεται από την καταναλωτική μανία στις μητροπολιτικές χώρες.

Εκείνο που το ξεχωρίζει από παλαιότερα κινήματα π.χ. των σουφραζέτων των αρχών του αιώνα μας που είχαν σκοπόν την απόκτηση δικαιώματος ψήφου για τις γυναίκες είναι ότι είναι ένα διεθνές κίνημα τουλάχιστον όσον αφορά τους σκοπούς και την ταυτότητα του. Με λίγα λόγια η κατάπιση της γυναίκας τοποθετείται στον τομέα του ψυχισμού της και στον ιδεολογικό και πολιτικοοικονομικό της ρόλο σαν μητέρας και νοικοκυρας.

Η σύνθεση του Γυναικείου Απελευθερωτικού κινήματος είναι κυρίως μικροαστική. Αυτό δεν πρέπει να ξενίζει ούτε είναι ένα αρνητικό γεγονός, μια πηγή ανασυχίας και στελεχίωσης ενοχής. Η γυναίκα που στερείται τα κοινωνικά και οικονομικά της πλεονεκτήματα είναι δεμένη σφιχτότερα με την κατάσταση της εξ αιτίας μιας παραδοχής που παρουσιάζει αυτήν την κατάσταση σαν φυσική. Η εξάλειψη της παιδείας, αναγκαιότητα του συστήματος και ειδικά της τεχνολογίας οδήγησε την εισδοχή των γυναικών στην ανώτερη εκπαίδευση με τις συνεπαγόμενες ελπίδες και απαγορεύσεις.

Οι εμπειρίες των γυναικών μέσα στο φοιτητικό κίνημα ενάντια στο πόλεμο, ο αγώνας των μαύρων (μαύρη δύναμη, μαύρες αξίες), η συμπάρταση στους αγώνες του Τρίτου Κόσμου βοήθησαν τις φεμινίστριες να αντιληφθούν ότι η πολιτική συνείδηση μιας εκμεταλλευμένης τάξης ή ομάδας δεν μπορεί να προέλθει μόνο μέσα από τον εαυτό της αλλά κυρίως από τη γνώση των δομών εξουσίας μέσα σε μια κοινωνία.

Οι φεμινίστριες που ανήκουν στην παραδοσιακή αριστερά πιστεύουν ότι η γυναίκα καταπίεση αποτελεί ένα κεντρικό και ευπάρχον τμήμα ενός ευρύτερου επαναστατικού αγώνα για την αλλαγή του κυρίαρχου τρόπου παραγωγής από τον καπιταλισμό στον σοσιαλισμό.

Η ριζοσπαστικές φεμινίστριες, και αυτή η θέση κερδίζει έδαφος, πιστεύουν ότι η κατάπιση που υφίστανται οι γυναίκες έχει τον δικό της ταξικό δυναμισμό.

Το να τηρούν οι γυναίκες μια στάση αναμονής, περιμένοντας την έλευση του σοσιαλισμού, ο οποίος θα έλυε θαυματουργά την κατάπιση - της γυναίκας και μέσω αυτής του άνδρα, κάτι που πρέπει να τονιστεί, αυτό μόνο θα καθυστερούσε και τον ίδιο τον σοσιαλισμό.

Αστικές και ανδροκρατικές αξίες συμπλέκονται και επικαλύπτονται και ο αγώνας σωστών φεμινιστριών πλάι και παράλληλα με το λαϊκό κίνημα θα επιφέρει τέτοιες ρωγμές στο επικοδόμημα που προάγει ο μονοπωλιακός καπιταλισμός ώστε να καταστήσει ευκολότερη την πτώση του.

Η Μίλλερ αποδείχνει ότι μέσα στην πατριαρχία το προαιώνιο σύστημα της ανδρικής κυριαρχίας και της γυναικείας υποδούλωσης πραγματοποιήθηκε μέσα απ' την κοινωνική οργάνωση διαιωνίστηκε με ιδεολογικά μέσα και διατηρήθηκε με την μέθοδο των κρατικών μηχανισμών.

Η Κάθου Μακάρυ και η Μύρνα Γούντ περιγράφουν με τον πιο κάτω τρόπο τις διαίρεσεις στο γυναικείο κίνημα.

1. Ομάδες Προσωπικής Απελευθέρωσης. Αυτός ο τύπος ομάδας υπήρξε η πρώτη εκδήλωση της συνείδησης της προσωπικής καταπίεσης.

Ωστόσο το επίπεδο πολιτικοποίησης αυτών των ομάδων έχει κρατηθεί χαμηλά από τις συνθήκες ακριβώς που κρατούν τις γυναίκες χωρίς εξέλιξη σ' αυτήν την κοινωνία. Αυτές οι ομάδες βλέπουν ακόμα την πηγή της καταπίεσης τους περισσότερο σε αμυνιστικές θέσεις, παρα στις κοινωνικές θέσεις του συστήματος.

Γενικά το πρόγραμμα τους είναι ένας κύκλος μόνο, που προάγει τις περισσότερες προ μια προσωπική απελευθέρωση θεραπευτική λειτουργία και υποσχέσεις μελέτης που είναι μια αποφυγή της πρακτικής δουλειάς.

2. Αντι-αριστερές Ομάδες. Πολλές γυναίκες έχουν διαχωρίσει την θέση τους από το κίνημα λόγω πικρίας και απογοήτευσης από την ανικανότητα της αριστεράς να αποβάλει τον ενσωματωμένο της αμυνισμό. Αυτές οι γυναίκες συνηγορούν για ένα ριζοσπαστικό φεμινισμό ολοκληρωτικά ξεχωριστό από κάθε άλλο κίνημα πολιτικής φύσης. Το πρόγραμμά τους είναι η δράση περίεργη γυναικείων αντιθεσμών, όπως κοινόβια, επιθέσεις σε κείνες τις πλευρές όλες τις τάξεις (νόμοι για την έκτρωση, γάμος, έλλειψη παιδικών σταθμών, διακρίσεις στη δουλειά, εικόνα της γυναίκας στα μαζικά μέσα ενημέρωσης). Το αξίωμα τους είναι ότι οι γυναίκες σ' όλα τα συστήματα υπήρξαν θύματα καταπίεσης που έχει μια κοινωνική βάση — οι άνδρες σαν ομάδα καταπιέζουν τις γυναίκες σαν ομάδα.

3. Αυτές που δρουν στο γενικό-επανάστατικό κίνημα. Αυτές ισχυρίζονται ότι οι γυναίκες δεν μπορούν να είναι ελεύθερες σε μια ανελεύθερη κοινωνία. Η απελευθέρωση θα έρθει όταν απελευθερωθούμε όλοι. Επίσης διατείνονται ότι είναι ρεφορμιστικό να οργανώνεται κανείς για τα προβλήματα των γυναικών επειδή αυτό είναι μια προσπάθεια για να απαλύνει τις συνθήκες μέσα στην αστική κοινωνία. Οι περισσότερες από τις γυναίκες στο γενικό κίνημα συμφωνούν ότι πρέπει να μιλάμε για την γυναικεία κατάπιση, αλλά, λένε, πρέπει να το κάνουμε μόνο με όρους υπερεκμετάλλευσης των μοχθούσων γυναικών, και όχι με όρους προσωπικής ψυχολογικής και σεξουαλικής καταπίεσης την οποία βλέπουν σαν ένα πολύ διαφορετικό και αστικό πράγμα.

Το ότι οι περισσότερες γυναίκες του κινήματος δεν τα καταφέρνουν να αναγνωρίσουν ότι το ιδανικό τους είναι ακόμα ο αλαζών και πειστικός καθοδηγητής, ότι συνεχίζουν να εργάζονται μέσα σε μια ατμόσφαιρα όπου οι γυναίκες συνεχώς προσβάλλονται και όπου η επίθεση ενάντια στο αμυνισμό και τον ελιτισμό είναι μόνο θεωρητική — όλα αυτά υποδηλώνουν ότι η περισσότερες γυναίκες του κινήματος δεν έχουν πραγματική επίγνωση της δικής τους καταπίεσης.

4. Αυτή που υποστηρίζει ένα κίνημα για την Γυναικεία Απελευθέρωση. Ένας αυξανόμενος αριθμός από ριζοσπαστικές γυναίκες βλέπουν την ανάγκη για ένα οργανωμένο γυναικείο κίνημα επειδή βλέπουν επαναστατική δυνατότητα στις γυναίκες που οργανώνονται ενάντια στη άμεση κατάπιση τους. Δηλαδή ενάντια στην ανδρική κυριαρχία και επίσης στην κατάπιση που σαν εργάτριες και πιστεύουν ότι ένα σημαντικό κίνημα για την γυναικεία ισότητα θα αναπτυχθεί μόνο σ' ένα σοσιαλιστικό κίνημα μόνο με τις συνειδητές προσπάθειες οργανωμένων γυναικών, και έχουν δει ότι μια τέτοια συνείδηση δεν δημιουργείται σ' ένα ανδρικό αμυνιστικό κίνημα που έχει γεννηθεί από μια ανδροκρατούμενη κοινωνία.

Αυτές οι γυναίκες επίσης πιστεύουν ότι το γυναικείο κίνημα θα αποτύχει προτού κινήσει ξανά αν δεν αναγνωρίσει και δεν ασχοληθεί με τον ελιτισμό, τον εξαναγκασμό, τον επιθετικό ατομισμό και τον ταξικό αμυνισμό που έχουν κληρονομηθεί από την καπιταλιστική κοινωνία.

Τελειώνοντας το μέρος που περιγράφει τις διάφορες τάσεις στο κίνημα παραθέτω τις απόψεις της Τζούλιετ Μίτσελ πάνω στις κατευθυντήριες γραμμές που πρέπει να ακολουθήσει ένα σωστό φεμινιστικό κίνημα.

«Πιστεύω, λοιπόν, ότι πρέπει να αναπτύξουμε στο μέγιστο την φεμινιστι-

κή μας συνείδηση και συγχρόνως να την μεταβάλουμε, αρχίζοντας μια διαλεκτική ανάλυση στη κατάπιση μας. Οι δύο προοπτικές πρέπει να εξελιχθούν ταυτόχρονα. Η φεμινιστική συνείδηση δεν θα αναπτυχθεί «φυσιολογικά» σε σοσιαλισμό, ούτε θάπρεπει να αναπτυχθεί έτσι — και οι δύο μαζί είναι της ίδιας έκτασης και πρέπει να δουλεύουν μαζί».

Είναι πράγματι το γυναικείο κίνημα επαναστατικό;

Το κίνημα έχει γεννηθεί κι αναπτυχθεί μέσα σ' ένα πατριαρχικό πολιτισμό και σε μια ταξική κοινωνία. Βέβαια, οι γυναίκες δεν αποτελούν μια τάξη με τη μαρξική έννοια. Η σχέση όμως άντρα-γυναίκας ξεπερνά τα σύνορα των τάξεων. Πέρα από τη φυσιολογικές διαφορές μεταξύ αρσενικού και θηλυκού τα γυναικεία χαρακτηριστικά είναι το αποτέλεσμα των κοινωνικών συνθηκών. Επομένως αυτο το κοινωνικό πρόταξ έχει καταστήσει αυτά τα χαρακτηριστικά μια δεύτερη φύση γ' αυτή, που δεν αλλάζει αυτόματα με την εφαρμογή νέων θεσμών.

Μέσα στον πατριαρχικό πολιτισμό οι γυναίκες έχουν υποστεί μια συγκεκριμένη κατάπιση και η φυσική και πνευματική τους ανάπτυξη έχει καναλιωθεί μέσα σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ένα γυναικείο αυτόνομο απελευθερωτικό κίνημα δεν είναι μόνο δικαιολογημένο, είναι και αναγκαίο. Λόγω της δικής του δυναμικής, το κίνημα είναι συνδεδεμένο με τον πολιτικό αγώνα για την επανάσταση, για την ελευθερία ανδρών και γυναικών. Οι προοπτικές, οι σκοποί οι ίδιοι του κινήματος ξεπερνούν και εφάπτονται στόχους που δεν μπορούν να ικανοποιηθούν μέσα στον καπιταλισμό ή μέσα σε οποιαδήποτε ταξική κοινωνία. Επίσης το κίνημα φέρνει μέσα του την εικόνα όχι μόνο νέων κοινωνικών θεσμών, αλλά μια αλλαγή της συνείδησης, μια μεταμόρφωση των ενστικτωτικών αναγκών, ανδρών και γυναικών.

Η ουσία αυτής της υπέρβασης που υψώνεται το κίνημα είναι η άρνηση των αξιών της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης που είναι συυφασμένες με το πατριαρχικό σύστημα δηλ. είναι η άρνηση των εκθετικών αξιών και παραγωγιστικών που αυτή η κοινωνία αναπαράγει υπο τη μορφή του καπιταλισμού και της αντρικής κυριαρχίας. Κι αυτή η ριζοσπαστική ανατροπή των αξιών δεν μπορεί να είναι το απλο υποπροϊόν νέων κοινωνικών θεσμών. Πρέπει να έχει τις ρίζες του μέσα στους άντρες και τις γυναίκες που δημιουργούν τους νέους θεσμούς.

Οι κυρίαρχες αξίες μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία είναι η παραγωγικότητα που κατευθύνεται από το κέρδος, το κινήρι της επιτυχίας με κάθε μέσο, η αποτελεσματικότητα και το πνεύμα του ανταγωνισμού. Αυτή η ιεραρχία των αξιών αντανακλά μια πνευματική στρωματούρα, όπου η πρωτογενής επιθετική ενέργεια τείνει να μειώσει και να αποδυναμώσει το ένστικτο της ζωής δηλαδή την ερωτική ενέργεια. Οι αντικειμενικές συνθήκες αντίθεσης των υπο πάνω αξιών είναι χαρακτηριστικά που έχουν αποδοθεί περισσότερο στις γυναίκες παρα στους άνδρες μέσα στην μακροαίωτη ιστορία του πατριαρχικού πολιτισμού. Αυτές οι γυναικείες αξίες είναι η αποδεκτικότητα, η αισθαντικότητα, η αντίθεση στη βία και η τρυφερότητα. Αυτά τα χαρακτηριστικά βρίσκονται σε αντίθεση με την κυριαρχία και την εκμετάλλευση.

Σήμερα η κοινωνική πρόοδος κι η κοινωνική αναπαραγωγή εξαρτώνται ολοένα και πιο λίγο από την δύναμη και την φυσική αντοχή, (είτε είναι πόλεμος είτε το πρόταξ της υλικής παραγωγής). Σαν αποτέλεσμα είχαν την προοδευτική μεγαλύτερη εκμετάλλευση της γυναίκας σαν όργανο εργασίας. Η συμμετοχή των γυναικών στη βιομηχανική εργασία ενώ υπονόμει τις υλικές βάσεις της αντρικής κυριαρχίας αύξησε την υπερεκμετάλλευση των γυναικών οι οποίες εκτός από όργανα εργασίας ήταν νοικοκυρες και μητέρες.

Εντούτοις ο προηγμένος καπιταλισμός έχει δημιουργήσει βαθμιαία τις υλικές συνθήκες που επιτρέπουν να μεταβεί τα γυναικεία χαρακτηριστικά από ένα ιδεολογικό πεδίο σ' ένα πραγματικό. Εχει δημιουργήσει τις αντικειμενικές συνθήκες οι οποίες επιτρέπουν να μεταμορφωθεί η αδυναμία που έχει συσφραστεί με τις γυναικείες ιδιότητες, σε μια δύναμη να μεταβάλει το σεξουαλικό αντικείμενο σ' ένα υποκείμενο και να καταστήσει το φεμινισμό μια πολιτική δύναμη στον αγώνα κατά του καπιταλισμού.

Αν υποθεθεί ότι η γυναίκα έχει αποκτήσει πολιτική και οικονομική ισότητα μέσα στον καπιταλισμό οι γυναίκες υπάλληλοι θα αποκούσαν τον επιθετικό και συναγωνιστικό χαρακτήρα όπως οι άνδρες.

Η αλλοτρίωση που συνεπάγεται θα ενδυναμώνεται και αναπαράγονταν από ένα μεγαλύτερο αριθμό ατόμων. Αλλά ισότητα δεν είναι απελευθέρωση. Η απελευθέρωση πρέπει να περάσει το στάδιο του καπιταλισμού και να ξεπεράσει την σημερινή ιεραρχία αναγκών και αξιών.

Ω

ΑΜΥΝΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ

συνέχεια από τη 1η σελίδα.

αγαγκαλιότητα ύπαρξης ενός καλα εκπαιδευμένου, ετοιμοπόλεμου και καλά εξοπλισμένου ταχτικού στρατού μέσα στα πλαίσια της λαϊκής πολιτοφυλακής, ο καλός δημοσιογράφος της Σημερινής γράφει ότι «η ηγεσία της ΕΔΕΚ προσπαθεί να περιορίσει το αμυντικό θέμα της Κύπρου, που είναι αρκετά περίπλοκο, σε μια απλουστευμένη φόρμουλα - τη φόρμουλα της ίδρυσης λαϊκής πολιτοφυλακής». Εκτός τούτου μιλώντας για πολιτοφυλακή ο Κωνσταντίνος την αντιλαμβάνεται όπως εκείνος θέλει - του συμφέρει καλύτερα, για να εξουδετερώσει την πάλη προς την κατεύθυνση της συνολικής στράτευσης στην άμυνα.

Η προσπάθεια να περιοριστεί το αμυντικό θέμα της Κύπρου σε απλουστευμένες φόρμουλες είναι δουλειά και στόχος του Κων/νίδη, της Σημερινής και των ομοειδεατών του και όχι της ΕΔΕΚ. Λαμπρα δείγματα αυτής της προσπάθειας είναι τα τελευταία δύο άρθρα της Σημερινής με τίτλο «άμυνα και πολιτοφυλακή», άρθρα στα οποία επιχειρείται με βάση αριθμητικές, γεωγραφικές και τεχνολογικές ποσότητες η εξωστράτευση της αναγκαιότητας λαϊκής πολιτοφυλακής. Γιατί τι άλλο από απλουστευμένη φόρμουλα είναι η προσπάθεια του αρθρογράφου να απομονώσει το αμυντικό πρόβλημα από τις υπόλοιπες πτυχές του Κυπριακού;

Όμως ο κ. Κων/νίδης έπρεπε να γνωρίζει πως η άμυνα μιας χώρας που βρίσκεται κάτω από ημικατοχή και άρα που διεξάγει αγώνα απελευθέρωσης δεν μπορεί να στηρίζεται μόνο

πάνω σε υπολογισμούς αριθμητικών και γεωγραφικών ποσοτήτων, ούτε πάνω σε μια απομονωμένη και αποσπασματική θεώρηση.

Τα στρατηγικά δόγματα, που τόσο αρέσει στον Κων/νίδη να αντιγράφει από ξένους στρατιωτικούς, δεν μπορούν να σκεπάζουν τους πραγματικούς φόβους και στόχους του.

Οι φόβοι του είναι οι φόβοι κάθε αντιλαϊκού στοιχείου. Είναι οι φόβοι της τάξης που υπηρετεί. Λαϊκή πολιτοφυλακή με λαϊκό δημοκρατικό έλεγχο σημαίνει πρώτα απ' όλα ουσιαστική λαϊκή συμμετοχή σ' ένα από τους πιο νευραλγικούς τομείς της κοινωνικής και κρατικής οντότητας. Σημαίνει αμυντική αυτοδυναμία του λαϊκού παράγοντα, σημαίνει σοβαρή ανεξαρτητοποίηση των αμυντικών δυνάμεων και δυνατότητων της Κύπρου. Λαϊκή πολιτοφυλακή με λαϊκό δημοκρατικό έλεγχο, σημαίνει ανάπτυξη νέων ιδεολογικών και πολιτικών συνειδήσεων, σημαίνει ουσιαστικό προανατολισμό προς απελευθερωτικές διαδικασίες.

Αυτά όλα ο κ. Κων/νίδης, η Σημερινή και οι φίλοι της δεν τα θέλουν, τα φοβούνται. Στόχος τους είναι να τα αποτρέψουν και επειδή δεν τολμουν καθαρά, πολιτικά και ανοιχτά να αντιπαραταθούν σε τέτοιες

θέσεις προσπαθούν να μεταθέσουν το πρόβλημα σε άλλη βάση.

Δεν θα τους ακολουθήσουμε στην προσπάθεια αποπροσανατολισμού. Το να συζητάς σήμερα δευτερεύουσες πλευρές του ζητήματος όταν δεν έχει ξεκαθαριστεί η κύρια, είναι επικίνδυνο παιχνίδι που ξεστρατίζει τις μάζες.

Η κύρια πλευρά του ζητήματος δεν είναι ούτε το σε τεχνική βάση είδος και η οργάνωση του πολέμου (εδαφικού, σε βάθος ή κατά μέτωπο) αλλά ούτε και η ανάλυση των αριθμητικών και γεωγραφικών δεδομένων.

Πρώτα και κύρια προέχει η πολιτική πλευρά του ζητήματος. Αυτή που η Σημερινή και οι καλοί δημοσιογράφοι της αρνούνται να δουν. Την περιγράφουμε άδρα: (Η Σημερινή αν έχει το κουράγιο ασ τοποθετήσει - χωρίς μετατόπιση του θέματος).

- Η Κύπρος βρίσκεται κάτω από ημικατοχή. Αποτέλεσμα της προδοσίας και της συνεργασίας κύκλων γλωσσών στη Σημερινή με τους πάτρωνες των καταχτητών.

- Η φύση του προβλήματος - στρατιωτική κατοχή - καθορίζει τον χαρακτήρα του αγώνα μας: Απελευθερωτικός.

- Ο χαρακτήρας του αγώνα ορίζει τη στρατηγική δηλ. τις δυνάμεις της αντίστασης κύριες και εφεδρικές, τους τρόπους διάθεσής τους, την κύρια κατεύθυνση κτητήματος.

- Οι κύριες δυνάμεις της αντίστασης δεν μπορεί να είναι άλλες από την εργατική τάξη με σύμμαχο της, την αγροτιά, που στο σημερινό σύστημα αποτελούν την κύρια παραγωγική δύναμη. Η κεφαλαιοκρατική τάξη και οι δεξιοί πολιτικοί φορείς της που βρί-

σκοντά σήμερα στην ηγεσία του κράτους δεν μπορούν να οργανώσουν και καθοδηγήσουν τον απελευθερωτικό αγώνα για μια σειρά λόγους που η ΕΔΕΚ και η ΕΔΕΝ επαναληφμένα ανέλυσαν (μεταποικιομο) και που δεν μπορούν να αναπτυχθούν στο παρόν άρθρο.

- Η κύρια κατεύθυνση κτητήματος των δυνάμεων αυτών είναι ο ιμπεριαλισμός και οι πληρεξούσιοί του, τόσο στο βορρά, όσο και στο νότο. Αυτοί που άνοιξαν τις πόρτες στην τουρκική εισβολή με το πραξικόπημα και όσοι τους ακολουθούν δεν μπορούν να αποτελούν μέρος των απελευθερωτικών δυνάμεων.

- Οι τρόποι οργάνωσης και διάθεσής των δυνάμεων της αντίστασης δεν μπορούν να βρεθούν στα βιβλία που διαβάζει ο κ. Κων/νίδης, ούτε στις χάρτες - παραδείγματα που μας φέρνει. Η Κυπριακή πραγματικότητα έχει τα δικά της χαρακτηριστικά - εντελώς διαφορετικά από τα παραδείγματα της Σημερινής - και είναι αυτά που καθορίζουν τους τρόπους οργάνωσης της άμυνας μέσα στις αναγκαιότητες του αγώνα για απελευθέρωση.

- Ένας απελευθερωτικός αγώνας δεν μπορεί να στηρίζεται μονάχα πάνω στον ταχτικό στρατό. Κύρια δύναμη άμυνας ενός λαού υπο ημικατοχή μπορεί να είναι μονάχα οι ίδιες οι μάζες των εργαζομένων στα πλαίσια μιας μαζικής, ένοπλης και ενιαίας οργανωμένης βάσης με δημοκρατική λειτουργία και έλεγχο που εμείς την λοιμοίσαμε με μια λέξη πολιτοφυλακή.

Είναι οι αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες της Κύπρου που επιτάσσουν αυτή την αναγκαιότητα. Και

η στράτευση αυτή δεν μπορεί να ειδοθεί αποσπασματικά και μονόπλευρα όπως κάνει ο δημοσιογράφος της Σημερινής. Η αμυντική στράτευση αποτελεί μόνο το μέρος ενός ενιαίου συνόλου αδιαχωρίστο. Η δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής χωρίς παράλληλες αλλαγές στον πολιτικό, διπλωματικό, οικονομικό και κοινωνικό τομέα, είναι αδύνατη. Και αν γίνει δεν θα μπορέσει να ανταποκριθεί στα καθήκοντα της. Να γιατί η ΕΔΕΚ και η ΕΔΕΝ προσοθούν την λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατικό έλεγχο. Το κάνουν μέσα στα ευρύτερα πλαίσια της πάλης για καθαρή, για αναστίλωση των ηθικών αξιών, για οικονομικές διαρθρωτικές αλλαγές, για πολιτική εξουσία των εργαζομένων, για συμμετοχή των ιδίων των μαζών στη διαδικασία της απελευθέρωσης.

Η ανάλυση αυτή για τον κ. Κων/νίδη αποτελεί απλουστευμένη φόρμουλα, η δε πάλη για την πραγμάτωση της βερμπαλιστικής χειραίματος. Σοβαρή και πολύπλοκη προσέγγιση είναι η μη βερμπαλιστική! μηχανιστική αντιγραφή στατητικών δογμάτων ξένων, συγγραφών χωρίς την απαραίτητη προσαρμογή στα ζω-ριακα δεδομένα καθώς και η απομόνωση των ζητημάτων από το γενικότερο τους πολιτικό πλαίσιο.

Ζ. ΣΙΕΡΕΠΕΚΑΝΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟ 'ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΒΗΜΑ'

για το θέμα των εργατικών αδειών:
δεν φτάνει οι εργάτες αν καθυστερούν
οι συνοικισμοί.

επαρ. εργατικός Γραμματέας,
Ι. ΚΑΤΣΟΥΝΩΤΟΣ:

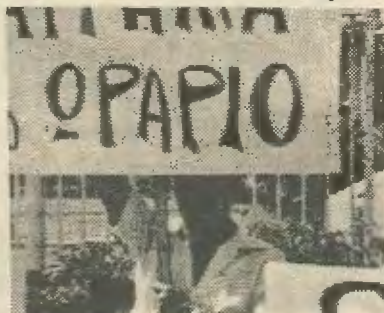
Με τίτλο «Ο σ. Μεσαρίτης αντικρούει κατηγορίες της Σ. Έκφρασης» το Εργατικό Βήμα, εκφραστικό όργανο της ΠΕΟ, επιβεβαιώνει τα όσα η σ. ε. έγραψε στις 11 Αυγούστου 1978 για το θέμα που πρόκυψε ύστερα από τη αίτηση της εταιρείας Σαυπάρκο να εργαστούν οι εργάτες στη διάρκεια της αδειάς τους στους συνοικισμούς Λινόπετρας, Κάτω Λακατάμιας και στο Λιμάνι Λεμεσού. Ο αρθρογράφος του Εργατικού Βήματος προβάλλει τον ισχυρισμό πως οι αρθρογράφοι της Σ.Ε. δεν γνωρίζουν τις σχετικές Συλλογικές Συμβάσεις, πως η προτροπή των συντεχνιών προς τους εργάτες να εργαστούν στην περίοδο της αδειάς (χωρίς να πληρωθούν υπερωριακά) βοηθεί στην αποπεράτωση των προσφυγικών συνοικισμών και την ενίσχυση των προσφυγικών συνοικισμών και την ενίσχυση του εξαγωγικού εμπορίου (όσον αφορά το λιμάνι Λεμεσού) και ότι γενικά η στάση των συντεχνιών πάνω στο συγκεκριμένο θέμα δεν αποτελεί υποχώρηση.

Αν η στάση των συντεχνιών δεν αποτελούσε υποχώρηση απέναντι στην εργοδοσία, τότε δεν θα υπήρχε ανάγκη για τον κ. Μεσαρίτη να δικαιολογεί τις συντεχνίες με το ότι η συγκεκριμένη ενέργεια θα βοηθήσει τους πρόσφυγες. Τα δύο θέματα είναι εντελώς άσχετα μεταξύ τους και αποτελεί θεληματική ή αθέλητη προσπάθεια παραπλάνησης το να συνδέονται μεταξύ τους. Αλλά ας πιάσουμε ένα ένα τους ισχυρισμούς του Γ. Γρ. της συντεχνίας οικοδομών, ξυλουργών και γενικών εργατών της ΠΕΟ.

Μας λέει πως οι συντεχνίες έδρασαν μέσα στα πλαίσια των συλλογικών συμβάσεων και πως η περίοδος της αδειάς — σύμφωνα πάντα με τις συμβάσεις — δεν θεωρείται αργία και άρα δεν ήταν δυνατόν να συζητηθεί υπερωριακή πληρωμή. Το επιχείρημα είναι το λιγώτερο δικολαβίστικο. Γιατί το τι μας λέν είναι το εξής: Κάναμε υποχωρήσεις στο παρελθόν όταν υπογράψαμε τις συλλογικές συμβάσεις και τώρα είμαστε υποχρεωμένοι να τις ακολουθούμε. Αλλά δεν σταματά ως εδώ το πράγμα. Γίνεται μια ωραιοποίηση των συλλογικών συμβάσεων. Γιατί η σ. ε. έχει το να προτρέπεται η σ. ε. στο να πάει να διαβάσει τις συλλογικές συμβάσεις;

Ανεξάρτητα, όμως, απ' όλα αυτά, η προτροπή προς τους εργάτες να εργαστούν στην περίοδο της αδειάς τους καμμία σχέση δεν έχει με τις συλλογικές συμβάσεις.

Έτσι ο κ. Μεσαρίτης

Και τούτο είναι έργο «επείγουσας φύσεως». Η ίδια λογική μπορεί εύκολα να μεταφερθεί σε όλους τους τομείς οικονομικής δραστηριότητας. Και στα εργοστάσια, και στις οικοδομές, και στις μεταφορές και σε όλα. Συμπέρασμα είναι πως οι εργαζόμενοι πρέπει να υποχωρούν για το καλό του τόπου. Ξεχνώντας τη φύση του συστήματος και τις αντιφάσεις του. Ξεχνώντας πως μια οικονομική ολιγαρχία επιδιώκει στην πραγματοποίηση υπερκερδών και σε μία υπερεκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας, ενώ ταυτόχρονα προβάλλει ενδοτικές θέσεις πάνω στο εθνικό θέμα.

Όμως δεν είναι του παρόντος να γενικοποιήσουμε το θέμα. Θέλουμε να πούμε μόνο τα ακόλουθα: Πως η εφημερίδα μας θα συνεχίσει να διερευνά όλα τα θέματα κοινωνικής αδικίας και θα προβάλλει και ν' αγωνίζεται για τα δίκαια των εργαζομένων.

ΠΟΡΕΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗΣ

συνέχεια από τη 1η σελίδα.

στην πτώση του κύρους μιας λαϊκομετωπικής ενότητας, που δεν έχει προσφέρει μέχρι σήμερα σχεδόν τίποτε ουσιαστικό, αφού δεν δεσμεύεται από κανένα μίνιμουμ πρόγραμμα.

Κι όλ' αυτά, την ώρα που ο λαός εξακολουθεί να παραμένει αναξιοποίητος στον τομέα της αμυντικής προπαρασκευής και οι εργαζόμενες μάζες αποτελούν τον κύριο μοχλό ενός «οικονομικού θαύματος» που σφίχτοδένει καθημερινά όλο και περισσότερο την οικονομική ολιγαρχία, με τις ξένες πηγές της τεχνο-οικονομικής εξάρτησής της.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες είναι που θα πρέπει επιτέλους να εγκαταλείψουμε την κενή συνθηματολογία και να περάσουμε στα έργα και στον αγώνα.

Η πορεία όμως από το σύνθημα στην πράξη, περνά μόνο πάνω από την συντριβή της κυριαρχίας του οικονομικού κατεστημένου που αντιλαμβάνεται πολύ καλά ότι η στράτευση του λαού και των πόρων σ' ένα αγώνα επιβίωσης, στρέφεται ενάντια στα στενά οικονομικά συμφέροντα.

Αν πάνω σ' αυτή την αλήθεια δεν συγκεντρωθεί εγκαίρως ο προβληματισμός και η προσοχή-μας, τότε οι ίδιες οι εξελίξεις από μόνες τους θα μας οδηγήσουν σταδιακά στην υ-

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΒΗΜΑ ΣΕ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΣΥΝΑΔ. Ν. ΜΕΣΑΡΙΤΗ

Στην Σ. Έκφραση της 11ης Αυγούστου δημοσιεύτηκε επιστολή -μου με κριτική διάθεση, ύστερα από παράκληση αρκετών εργατοτεχνιτών της ΣΑ.Υ.ΠΑΡΚΟ να επισκεφτούμε τους τόπους δουλειάς τους και να δούμε το πρόβλημα που δημιουργήθηκε μετά την κυκλοφορία της εγγυκλίου της εταιρείας μέσα στους φακέλλους πληρωμής.

Η κριτική μας ουσιαστικά έθετε τον προβληματισμό προς την ηγεσία και των δύο Συντεχνιών κατά πόσον επέστησαν για τις προθέσεις της εταιρείας περι κοινοφελών και συνάμα ανθρωπιστικής φύσεως έργων, ή πίσω απ' αυτή τη πρόταση κρυβόταν η επιδίωξη για να αυξηθεί η παραγωγή της, και κατά συνέπεια τα κέρδη της έστω και για μια βδομάδα δουλειάς από την δικαιούμενη άδεια του προσωπικού-της εφ' όσον σύμφωνα με τη σύμβαση δεν υποχρεούται να πληρώσει υπερωρίες για την περίοδο αδειάς. Πουθενά δεν προβάλαμε αυτόν τον ισχυρισμό και γ' αυτό είναι περιεργό, που βρήκε ο συν. Μεσαρίτης την απαίτησή μας οι συντεχνίες να ζητήσουν να πληρωθούν οι εργατοτεχνίτες υπερωρίες. Προσωπικά παρακάλεσα τον συν. Μεσαρίτη να ξαναδιαβάσει την επιστολή μου καθώς και τη δική του απάντηση και να μου πει αν η απάντησή του δεν είναι προσωπική επίθεση, σε άτομα και όχι στις θέσεις που πήραμε γύρω από το όλο πρόβλημα. Και γνώση της σύμβασης, έχω καθώς και του Νόμου περί ετησίων αδειών, αλλά το πρόβλημα δεν είναι εδώ. Αντι να ξεκαθαρίσει την κατάσταση βάζοντας την άποψη ότι η ηγεσία των Συντεχνιών είναι υπεύθυνη να χειρίζεται τα εκάστοτε προβλήματα των

πογραφή τελεσεμένων που θά-
ναι δύσκολο αν όχι αδύνατο να
ανατραπουν.

Σήμερα οι Τουρκοκύπριοι συσπειρώνονται ήδη γύρω από συγκεκριμένους στόχους και παλεύουν ενάντια στην οικονομική εξαθλίωση που τους έριξε το διεφθαρμένο και δικτατορικό καθεστώς του Ντεκτας στο Βορρά, που στηρίζεται πάνω στις Τουρκικές κατοχικές δυνάμεις.

Αυτή επομένως είναι η πιο κατάλληλη ώρα για να δείξουμε και μες ότι επιτέλους θεωρούμε πως το Ελληνοκυπριακό οικονομικό κατεστημένο μαζί με το Τουρκοκυπριακό φέρει το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης για ό,τι εσυνέβη μέχρι τώρα σ' αυτό τον τόπο.

Αλλοίως δεν υπάρχει κανένας τρόπος που να μπορεί να μας φέρει ένα βήμα πιο κοντά στο σύνοικό-μας στοιχείο, απ' όπου θα μπορούμε να προχωρήσουμε μαζί-του σε μια πιο ουσιαστική και ειλικρινή συνεργασία, για το στήσιμο ενός κοινού αντικατοχικού μετώπου πάλης, που θάχει σαν κύριο στόχο-του την εθνική-μας ανεξαρτησία και την κοινωνική-μας απελευθέρωση.

μέλων-της-χωρίς να καταφεύγει πάντοτε εκ των προτέρων προς τα μέλη που εκπροσωπεί, όπως έγινε, στην προκειμένη περίπτωση καταφεύγει σε προσωπικές επιθέσεις και μας αποδίδει προθέσεις για κατηγορία της ηγεσίας των Συντεχνιών και ειδικά της ΠΕΟ.

Δεν έχουμε κανένα ειδικό λόγο να επιτεθούμε στην ηγεσία των Συντεχνιών αλλά απλά μεταφέραμε την αντίδραση των εργατοτεχνιτών της ΣΑ.Υ.ΠΑΡΚΟ καθώς και το ερώτημα κατά πόσον οι Συντεχνίες διέβλεψαν οποιονδήποτε κίνδυνο κατά στρατήγησής κείμενων ασφαλειών των εργαζομένων με τα γνωστά-της επιχειρήματα. Από την απάντησή του συν. Μεσαρίτη βγαίνει το συμπέρασμα πως πράγματι οι Συντεχνίες επέστησαν με τα επιχειρήματα της εταιρείας, και γ' αυτό προσπάθησαν σε δύο αλληπαλλήλες κοινές συνελεύσεις να πείσουν και τα ενδιαφερόμενα μέλη-τους.

Ο ισχυρισμός όμως πως η θέση αυτή των Συντεχνιών φάνηκε σωστή από το ποσοστό προσέλευσης στη δουλειά γύρω στο 67% δεν ευσταθεί, γιατί και πάλι οι εργατοτεχνίτες-μας κατάγγελλαν ένα έμμεσο εκβιασμό κατά την τελευταία πληρωμή τους πριν από την έναρξη της αδειάς. Ενώ πάντα η πληρωμή γινόταν ομαδικά στους τόπους ανάπαυσης των εργατοτεχνιτών στην τελευταία πληρωμή πληρώθηκαν ένας-ένας σε ώρα υπηρεσίας και μάλιστα τους καλούσαν να υπογράψουν μια δήλωση κατά πόσο θα εργάζοντο κατά τη διάρκεια της αδειάς-τους, ή όχι. Αυτό φυσικά επηρέασε την απόφαση αρκετών ατόμων για να εργαστούν, όμως το ποσοστό προσέλευσης δεν έλυσε το πρόβλημα.

Γι' αυτό η δική μας ταπεινή γνώμη είναι η σύγκληση μιας πλατειάς συνέλευσης όλων των εργαζομένων στα τρία εργοστάσια και η πλήρης κατατόπιση τους γύρω από τις θέσεις των Συντεχνιών ειδικά γι' αυτό το θέμα και να ακουστούν οι δικές τους απόψεις χωρίς επηρεασμό ή επίθετα. Εμείς δεν κάναμε τίποτε περισσότερο παρα να μεταφέρουμε τις απόψεις και ανησυχίες των εργαζομένων στη προηγούμενη επιστολή-μας και ιδιαίτερα γνωιάζομαστε αν δεν συγκρούεται το αίτημα για αύξηση των ημερών αδειάς, με την προτροπή τη μισή άδεια να τη εργάζονται επι πληρωμή.

Συναδελφικά,

(Ι. ΚΑΤΣΟΥΝΩΤΟΣ)

Επαρ. Εργατικός Γραμματέας
Σ.Κ. ΕΔΕΚ Λεμεσού

Αντίγραφο εις
Σοσιάλ. Έκφραση
Εργατικό Βήμα
ΤΑ ΝΕΑ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΕΔΕΚ-ΕΔΕΝ=ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Στες 22 με 24 Αυγούστου 1978 οργανώθηκαν στη Λευκωσία από το Σοσιαλιστικό κόμμα ΕΔΕΚ και την Σοσιαλιστική νεολαία ΕΔΕΝ, σεμινάρια για τους φοιτητές μέλη φίλους του κόμματος και της νεολαίας.

Τα σεμινάρια άνοιξε ο Γενικός Γραμματέας της νεολαίας συν. Μάριος Τεμπριώτης ο οποίος ανέλυσε και τους στόχους των σεμιναρίων σε γενικές γραμμές.

Στη πρώτη και δεύτερη διάλεξη εισηγητής ήταν ο πρόεδρος του Σοσιαλιστικού κόμματος ΕΔΕΚ συν. Βάσος Λυσσαρίδης με θέματα (α) «Το κυπριακό πρόβλημα - τελευταίες εξελίξεις» και (β) «Μεταποικισμός».

Τρίτος εισηγητής ήταν ο Γ.Γ. του κόμματος συν. Τάκης Χατζηδημητρίου με θέμα «Το Κυπριακό πρόβλημα - μια ιστορική αναδρομή».

Το σεμινάριο καταπιάστηκε και με δυο οικονομικά θέματα «Οικονομική ανάπτυξη και αντιιμπεριαλιστικός αγώνας» και «Οικονομία της Κύπρου σήμερα», τα οποία δώθηκαν από μέλη του Οικονομικού γραφείου του Σοσιαλιστικού κόμματος ΕΔΕΚ.

Η Σοσιαλιστική έκφραση θα ασχοληθεί με τα σεμινάρια δίνοντας μια περίληψη των εισηγήσεων στη σημερινή και στις δύο επόμενες εκδόσεις.

Η ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΕΔΕΝ ΣΥΝ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΕΜΠΡΙΩΤΗ.

Αγαπητοί σύντροφοι,

Τα σεμινάρια που αρχίζουν σήμερα (22 Αυγούστου 78) είχαν προγραμματιστεί από το κόμμα και την νεολαία για τον περσινό Αύγουστο. Μεσολάβησε όμως ο απροσδόκητος θάνατος του Προέδρου Μακαρίου και όπως καταλαβαίνετε η ιδέα έμεινε απραγματοποίητη.

Στόχος αυτών των σεμιναρίων ήταν και παραμένει να φέρει σε άμεση επαφή τους Κύπριους φοιτητές που σπουδάζουν στο εξωτερικό με τους προβληματισμούς τόσο του κόμματος όσο και της νεολαίας, πάνω σε διάφορα πολιτικά, ιδεολογικά και κοινωνικοοικονομικά ζητήματα ν' αναπτυχθεί ένας ουσιαστικός διάλογος και να ανταλλάγουν απόψεις πάνω σ' αυτά τα ζωτικά θέματα.

Βέβαια δεν μπορεί κανένας να πει ότι ο κύκλος των σεμιναρίων που αρχίζουν σήμερα, καλύπτει όλα τα θέματα με τρόπο ολοκληρωμένο, γίνεται όμως μια αρχή. Μια σοβαρή αρχή με θέματα που μας αφορούν άμεσα, όπως είναι η θεωρία του μεταποικισμού η σημερινή πολιτική κατάσταση στην Κύπρο και η κατάσταση της Κυπριακής οικονομίας όπως διαφοροφόθηκε κύρια ύστερα από το πραξικόπημα και την Τουρκική εισβολή.

Ζούμε σε μια αυταρχική εποχή, μέσα στα πλαίσια μιας ελεγχόμενης ελευθερίας, που δεν επιτρέπει την ανάπτυξη και την ελεύθερη ανταλλαγή των ιδεών, παρα μόνο στο βαθμό που εξυπηρετούν τα κάθε λογής κατεστημένα είτε στην ανατολή, είτε στη δύση.

Η τεράστια ανάπτυξη των μέσων μαζικής επικοινωνίας δίνει στον άνθρωπο από την μια τρομακτικές δυνατότητες επαφής δίνει όμως και από την άλλη απεριόριστες δυνατότητες επιβολής και μαζικής πλύσης εγκεφάλου σε αυτούς που κατέχουν τα μέσα αυτά.

Με λίγα λόγια ο διάλογος, η ελεύθερη συζήτηση, η ανταλλαγή απόψεων και ιδεών είναι περιορισμένα στο ελάχιστο στη σημερινή κοινωνία, ακολουθούν ένα δρόμο μονής κατεύθυνσης. Αυτό μπορεί να θεωρείται και οπωσδήποτε θεωρείται μια φυσική κατάσταση για την άρχουσα τάξη στις καπιταλιστικές κοινωνίες. Γιατί είναι σε όλους σας γνωστό πως αυτή η τάξη θέλει να διαμορφώσει μια κοινωνία ανθρώπων που προμοποι χωρίς ελεύθερη σκέψη

και προσωπικότητα. Δεν μπορεί όμως να θεωρείται καθόλου φυσική κατάσταση για όσους στέκουν στην αντίπερα όχθη, για όσους οραματίζονται μια κοινωνία όπου η κοινωνική ισότητα θα βρίσκεται σε απόλυτη σχέση με την ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας του ανθρώπου, για όσους δηλαδή αγωνίζονται για την επανάσταση και τον σοσιαλισμό.

Δυστυχώς σήμερα βρισκόμαστε στην τραγική κατάσταση να βλέπουμε καθεστώτα που υπαινίσσονται ότι οικοδομούν τον σοσιαλισμό, να συμπεριφέρονται αυταρχικά στην ίδια την τάξη που υποτίθεται πως είναι η κυρίαρχη τάξη σε μια Σοσιαλιστική κοινωνία. Για μας ο σοσιαλισμός και η ελευθερία είναι δυο ταυτόσημες έννοιες αδιαχώριστες. Δεν υπάρχει σοσιαλισμός χωρίς ελευθερία και δεν υπάρχει ελευθερία χωρίς σοσιαλισμό.

Είμαστε υπερασπιστές της ελευθερίας, δεν την βλέπουμε όμως με το μάτι του φιλελεύθερου μικροαστού ή πίσω από το μωπικό φακό του γραφειοκράτη, αλλά βλέπουμε την ελευθερία με τα ανοιχτά μάτια του σοσιαλιστή επαναστάτη.

Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σ' ένα πραγματικό αδιέξοδο και σαν σοσιαλιστές και σαν επαναστάτες και σαν άνθρωποι. Αυτό το αδιέξοδο πρέπει να σπάσει και είναι στα χέρια μας να το σπάσουμε, αλλιώς δεν θάμιασταν η πρωτοπορία.

Είναι στα χέρια μας να φέρουμε ή να ξαναφέρουμε αν θέλετε την σοσιαλιστική ιδεολογία στα σωστά της πλαίσια. Είναι στα χέρια μας να αντιμετωπίσουμε όλες τις παγίδες που μας στήνει είτε η αστική ιδεολογία είτε η γραφειοκρατική παραμόρφωση του σοσιαλισμού. Μόνο τότε θα πρέπει να θεωρούμε ότι εκπληρώσαμε σωστά τον κοινωνικό μας ρόλο.

Για να μπορούμε όμως κάποτε περήφανα να πούμε ότι εκπληρώσαμε αυτό το ρόλο, θα πρέπει εμείς από τώρα να εφαρμόσουμε στις μεταξύ μας σχέσεις αυτές τις συνθήκες ελεύθερης ανταλλαγής απόψεων, κριτικού διαλόγου και ανάπτυξης ιδεών.

Να πια είναι η τεράστια σημασία που δίνουμε στα σημερινά σεμινάρια. Να γιατί η σημερινή ελεύθερη ανταλλαγή απόψεων και γνώσεων είναι μια μεγάλη νίκη του Κόμματος και της νεολαίας του.

Και είναι μια μεγάλη νίκη, γιατί

ΜΑΡΙΟΣ ΤΕΜΠΡΙΩΤΗΣ:

«Ζούμε μέσα στα πλαίσια μιας ελεγχόμενης ελευθερίας που δεν επιτρέπει την ανάπτυξη και την ελεύθερη ανταλλαγή των ιδεών, παρα μόνο στο βαθμό που εξυπηρετούν τα κάθε λογής κατεστημένα είτε στην ανατολή, είτε στη δύση.

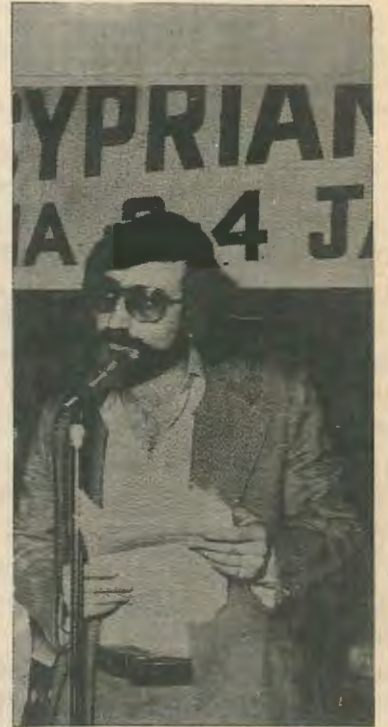
σήμερα ο διάλογος και ο αντίλογος μεταφέρεται έξω από τα αυστριακά κομματικά πλαίσια και παίρνει ένα πλατύ χαρακτήρα.

Είπα προηγουμένως ότι ένα απρόοπτο θλιβερό πολιτικό γεγονός δεν άφησε να πραγματοποιηθεί ο κύκλος των σεμιναρίων όπως είχε προγραμματιστεί. Τα απρόοπτα πολιτικά γεγονότα είναι καθημερινό φαινόμενο στον τόπο μας και στον κόσμο γενικότερα. Ελπίζουμε όμως ότι και στο μέλλον θα μας δοθεί η ευκαιρία να συνεχίσουμε τον διάλογο

μαζί σας στα περιθώρια των τραγικών στιγμών που περνά ο τόπος μας.

Περνούμε δύσκολες στιγμές και σαν τόπος και σαν λαϊκό κίνημα αυτού του τόπου, θα συνεχίσουμε όμως ανυποχώρητοι τον αγώνα μέχρι το τέλος. Διαλέξαμε ένα δύσκολο δρόμο και προχωρούμε περήφανοι κρατώντας ψηλά την σημαία μας. Την σημαία της αλήθειας και του σοσιαλισμού.

Με αυτά τα όπλα είμαστε βέβαιοι ότι θα νικήσουμε.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ σ.Τ. ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΩΡΟ

Συνέχεια από σ. 5

Τέλος αφού στάθηκε κριτικά σε πολλά σημεία της Κυβερνητικής πολιτικής, τόσο στο εθνικό όσο και στο οικονομικό και κοινωνικό τομέα διερωτήθηκε:

«Πώς θα κάνουμε αγώνα και μάλιστα αντικατοχικό όταν αντι της οργάνωσης και της κινητοποίησης του λαού τον αφήνουμε, ανοργάνωτο, λεφούσι αδύναμο και αναξιοπρόητο;

Πώς θα κάνουμε αγώνα όταν αντι για όπλα και πυρομαχικά εισάγουμε είδη πολυτέλειας;

Πώς θα κάνουμε αγώνα όταν αφήνουμε τον λαό απροστάτευτο στην διάθεση των κερδοσκόπων, που πλουτίζουν εκμεταλλευόμενοι τις ανάγκες του λαού;

Πώς θα κάνουμε αγώνα όταν η βιτρίνα κι' η επίδειξη μιας μικρής μειοψηφίας χρυσόκάνθαρων σκεπάζει το δράμα του λαού και των θυμάτων των χήρων, των ορφανών, των οικογενειών των αγνοουμένων;

Τι λόγο θα δώσουμε στους νεκρούς μας τέσσερα χρόνια ύστερα από την συμφορά;

Ότι αντι να στρατεύουμε όλες-μας τις δυνάμεις, αντι να μεταβάλουμε την Κύπρο σ' ένα αγωνιζόμενο τόπο τον μεταβάλαμε σε χώρο αναψυχής και πλουτισμού των λίγων.

Για να δώσουμε τις σωστές απαντήσεις στον Κάρτερ και τους απεσταλμένους του για ν' ανταποκριθούμε στη ιστορική επιταγή θα πρέπει να διαρρήξουμε την σημερινή κατάσταση. Οφείλουμε ν' αλλάξουμε ριζικά τις καταστάσεις, να επιβάλουμε τη λιτότητα στους αχαλίνωτους κερδοσκόπους και να λύσουμε τα λαϊκά προβλήματα και να κάνουμε την Κύπρο ένα χώρο αγώνα, που να εμπνέει αυτοπεποίθηση στο λαό και σεβασμό σε φίλους και εχθρούς.

Έχουμε πια ανάγκη από μια Κυπριακή ηγεσία που θα αναλάβει όλη την ευθύνη του αγώνα χωρίς ψευδαισθήσεις κι' άχρηστες εξαρτήσεις. Η ισχυρότερη βάση του αγώνα-μας είναι ο ίδιος ο λαός-μας....

Και διεκήρυξε:

«Αυτό είναι και το νόημα του μνημοσύνου του Δώρου. Η Κύπρος χρειάζεται μια αληθινή επαναστατική αλλαγή που θα την μετατρέψει σ' ένα αγωνιζόμενο τόπο. Κι όταν πάρει ο λαός στα χέρια

του τον αγώνα, τότε όλοι να είμαστε βέβαιοι ότι θα

στέψει τα όπλα-μας, τους αγώνες και τις θυσίες-μας η νίκη.

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλς

Εξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλς

Τιμή φύλλου 50 μίλς

Οι επιταγές στο λογαριασμό

05-8-00 4572 Λαϊκή Τράπεζα

Κύπρου Λευκωσία

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα

διατείνεται στα Γραφεία της

Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ

Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23

Λευκωσία ή για συνδρομές

T.K. 1064 Λευκωσία